УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

2008
жовтень

ЧУДОТВОРНА ІКОНА МАТЕРІ БОЖОЇ
у Боронявському василіянському монастирі

Натхненний народним переказом про об'явлення Матері Божої неподалік боронявської василіянської чернечої обителі, о. Йоанікій Базилович, ЧСВВ, намалював ікону Пресвятої Богородиці Одигітрії. Він передав на полотні Матір Божу так, як її споглядали очевидці. На празник Благовіщення 1785 року о. Базилевич передав ікону в обитель, де її посвятили і встановили на іконостасі у монастирській церкві.

Пройшло небагато часу, як ця ікона прославилася багатьма чудами, записаними у монастирському літописі після даних під присягою свідчень побожних прочан з усіх куточків Гуцульщини, які приходили просити заступництва Матері Божої.

За чудесні зцілення цю ікону Пресвятої Богородиці в кінці XVIII ст. на основі подань Духовної комісії було визнано "благодатною", тобто чудотворною, а згідно з декретом Папи Лева XIII від 28 березня 1893 року її було коронавано, а монастиреві надано дозвіл на проведення відпустових свят три рази на рік Благовіщення Пречистої Діви Марії, св. пророка Іллі та Воздвиження Чесного Хреста.

ЗМІСТ

СЛОВО РЕДАКТОРА....3

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ
НА ЖОВТЕНЬ....5

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ
НА ЛИСТОПАД....7

Аріел Алварес ВАЛДЕС
(переклад з іспанської о. Йосафата Андрія КОВАЛЯ, ЧСВВ)
ЯК МОЙСЕЄВІ ВДАЛОСЯ ОПИСАТИ ВЛАСНУ СМЕРТЬ?....8

ПРЯМУЮЧИ ДО СИНОДУ ЄПИСКОПІВ:
ПАПА ВЕНЕДИКТ XVI
ПРО БОЖЕ СЛОВО В ЖИТТІ ЦЕРКВИ І ХРИСТИЯН....13

ҐДАНСЬКА ДЕКЛАРАЦІЯ
XI КОНГРЕСУ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ
КАТОЛИЦЬКИХ МЕДИЧНИХ ТОВАРИСТВ....14

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
ПОСВЯЧЕНО НОВИЙ ХРАМ....17

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
ВШАНУВАННЯ ЮВІЛЕЮ
БЛАЖЕННІШОГО ЛЮБОМИРА ГУЗАРА....18

о. Йосафат ФІТЕЛЬ, ЧСВВ
МОЛОДІЖНА ПРОЩА ДО ГОШЕВА,
НА ГОРУ БОЖОЇ МАТЕРІ....19

о. Іриней ГУМЕН, ЧСВВ
ВІДЗНАЧЕННЯ 120-РІЧЧЯ
ВСТУПУ МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО
ДО ВАСИЛІЯНСЬКОГО ЧИНУ
НА СВЯТО ПРЕОБРАЖЕННЯ ГОСПОДНЬОГО
У ДОБРОМИЛЬСЬКОМУ МОНАСТИРІ....20

ТРИБУНАЛ ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА УГКЦ
ВИНІС КАРУ ВЕЛИКОЇ ЕКСКОМУНІКИ
ДЛЯ «ПІДГОРЕЦЬКИХ ОТЦІВ»....22

ФАТІМСЬКЕ ЧУДО....25

Назар ЄРЕМЕНКО
СВЯТКУВАННЯ 10-РІЧЧЯ
КАТОЛИЦЬКОГО СКАУТСТВА ЄВРОПИ В УКРАЇНІ....31

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
РІЗНІ ДОЛІ ДВОХ ПОДРУГ....34

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ....38

ОГОЛОШЕННЯ.
ЮВІЛЕЙНА ПРОЩА, ПРИСВЯЧЕНА АПОСТОЛУ НАРОДІВ..39

Леся ШТИКАЛО
КРОСВОРД «СВЯТИЙ ЛУКА»....40

Наталія ЛЕХ
МІСІОНАРЧИК. ДВІ СЛОВІ....41
ШОСТА ЗАПОВІДЬ БОЖА....42
КВІТНИК І КВІТНИКАР....43

Наталія ЛЕХ
ТИША — ДІМ МОЛИТВИ....44

Соломія КОРНИЧ
СОРОМ'ЯЗЛИВА ДЗВІНКА....45

Наталія ЛЕХ
ПРО ЩО МИ МОВЧИМО?....47

У НАШИЙ ПОШТІ....48

КРОСВОРД «ДАРИ ЩЕДРОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ОСЕНІ»....49

ЗРОБІТЬ ВАШ ПОГЛЯД НА СВІТ ЯСКРАВІШИМ!....50

Ієромонах Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
головний редактор

Слава Ісусу Христу!

Осінь, як завжди, приготувала нам нові сюрпризи і випробування. Невиправдано політизоване українське суспільство, де на кожному кроці люди у своїй більшості жваво обговорюють останні події серед українського політичного бомонду, отримало новий заряд для політичних пліток та словесних баталій. Розпад правлячої коаліції, яка вже від самого початку свого існування не подавала жодних ознак внутрішнього здоров'я чи бодай дрібки консолідованої думки, для людини, яка хоч трохи розуміється в політичній моді чи останніх тенденціях у верхів'ях українського політику му, не повинен був стати жодною несподіванкою. Проте, для загалу, який мріє про мир, спокій і хоча б якийсь позитивний розвиток нашого суспільства, звістка стала черговим розчаруванням, спровокувала різноманітні фаталістичні настрої. Багато хто в дусі «старих часів» визнає, що, мовляв, вже нічого не можна зробити, ніби політики роблять, що їм завгодно, ніхто не думає, та й не має наміру думати про звичайний народ. Дедалі частіше з'являються думки, ніби взагалі не варто йти на вибори, оскільки жодних змін в суспільстві не відбувається.

Дивне це твердження — «нікому вірити не можна». Тим більше, що часто звучить це з уст людей, які вірно і послідовно відвідують християнські церкви. Невже для нас настав такий час, що вже й Богові вірити не можна? Чи, можливо, хтось із християн прийняв доктрину свідків Єгови, які твердять, ніби всьому виною несправедливий порядок речей у цьому світі, бо в ньому править диявол? Чи може християнин прийняти таку думку і зневажити Богом сотворений світ, про який сам Він свідчить, що з усією увагою дбає про нього: «Хіба не за шага продається пара горобців? А проте ні один із них не впаде на землю без волі Отця вашого. А вам же все волосся на голові пораховано! Не бійтесь, отже: ви вартніші за багатьох горобців» (Мт 10,29-30); «Отож не турбуйтеся, промовлявши: Що будемо їсти, що пити й у що зодягнемося? Про

все те побиваються погани. Отець же ваш небесний знає, що вам усе це потрібне. Шукайте перше Царство Боже та його справедливість, а все те вам докладеться» (Мт 6,31-33). Ми покликані беззастережно довіритися Богу в цій ситуації і в молитві просити, щоби здійснювалася Його свята воля, яка є найліпшою для нас. Але також повинні зробити жертву від себе — не тільки обговорювати останні події, які відбуваються в Києві (дарма, що всі радіо- і телеканали тільки про те й тріскотять), скласти від себе Богу жертву: здійснити паломництво в намірі миру і спокою в Україні та навернення провідників народу; розпочати нове життя через регулярне відвідування церкви та активну участь у Службі Божій; приступити до Святих Тайн Покаяння та Євхаристії в тому ж намірі; розпочати спільну молитву в родині. Пригадаймо, як молилася Україна в ніч прийняття Конституції 1996-го! Молитва мури руйнує!

Друга подія, яка сколихнула Українську Греко-Католицьку Церкву, але не наше суспільство — це заява чотирьох священиків, які видають себе за василіян, ніби вони були висвячені на греко-католицьких єпископів. Тепер вони намагаються всіх переконати, що Церква вже й не Церква, глава УГКЦ вже не глава, а тільки вони правдиві, і тільки їм можна вірити. Їхні імена Ілля Догнал, Методій Спіржік, Маркіян Гітюк і Роберт Обергаузер. Хоча й прикрита чудовими словами про правдиве покаяння і навернення, про чистоту віри і святість Церкви, їхня діяльність зводиться переважно до нападок на Церкву, на церковну ієрархію, починаючи від блаженної пам'яті Слуги Божого Папи Івана Павла II і в кінцевому результаті до розколу і знищення Церкви. Як може Церква оборонитися від цих осіб, які ведуть свою деструктивну діяльність й у своїй більшості чужинці? Очевидно, немає іншого виходу, як довіритися Господові і в молитві просити ласки навернення даних осіб і миру для Церкви.

Мусимо завжди бути реалістами. Ніколи не можемо переступити моральних норм і життєвих принципів. В політичному житті ніколи не сміємо голосувати за тих, хто топче принципи моралі, підтримуючи аборти, евтаназію, розлучення чи подібне. У церковному житті ніколи не сміємо підтримати церковний розкол, якими б чудовими ідеями він не був виправдовуваний. Тому завжди будьмо пильними!

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Головний редактор:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
Віра АРІВ

Літературна редакція:
Богдана ЩУРКО
Дизайн та комп'ютерна верстка:
Микола ЯЦКІВ

Заснований у 1897 році
Засновники — Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Передплатний індекс — 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 72-46-94
e-mail: misionar@lviv.farlep.net
URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 29.09.2008 Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва
Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівської обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені
за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право
виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

© Журнал "Місіонар", 2008

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ВЕРЕСЕНЬ

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоби Синод Єпископів допоміг душпастирям і богословам, провідникам і катехитам, які проповідують Слово Боже, відважно передавати правди віри в єдності з усією Церквою.

МІСІЙНИЙ: Щоби цього місяця, присвяченого місіям, усі християнські спільноти, заохочувані ініціативами «Папських Місійних Справ» та інших організацій, відчували необхідність участі у загальній місії Церкви молитвою, жертвою та конкретною допомогою.

МІСЦЕВИЙ: Щоби духовенство, монахи, монахині та всі вірні в Україні були готові виконувати активну місіонерську діяльність не лише в Україні, але й поза її межами, особливо на Сході.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИСТОПАД

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб свідчення любові, яке дали святі, зміцнило християн у їхньому самовідданому служінні Богові і ближньому, на зразок Христа, Який прийшов, щоби служити, а не щоби Йому служили.

Одного разу, коли учні бажали отримати від Христа почесні місця, Христос звернувся до них словами: «Син Чоловічий прийшов не для того, щоби Йому служили, але — послужити і дати життя своє на викуп за багатьох» (Мт 20,28). А в іншому місці святе Євангеліє подає нам слова Христові: «Бог бо так полюбив світ, що Сина свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто вірує в нього, не загинув, а жив життям вічним» (Ів 3,16). Насправді, найбільшим виявом любові є терпеливість, яка є наслідком пожертви себе для інших. Так Христос віддав своє життя в любові, перетерпів знущання і смерть, щоби воскреснути й відкрити шлях до воскресіння для всіх тих, хто вірує в Нього. Так само й багато інших людей пішли подібним шляхом. Виконуючи Слово Христове «Коли хтось хоче йти за мною, хай зречеться себе самого, візьме на себе хрест свій і йде слідом за мною» (Мк 8,34), в любові віддали своє життя для інших і так посвідчили істинність Христового Євангелія, а також дали нам неоціненні приклади наслідування Христа. Дивлячись на ці численні приклади самопожертви і любові, занурюючись в незбагненні глибини їхнього віддання себе Богові і ближнім, можемо й ми перейнятися їхнім духом, щоби у наш час, в наших обставинах могли не думати про свої дріб'язкові проблеми, а проживати влюбові і служіння, завжди маючи перед очима і в серці образ Христа і святих. Молімося за те, щоби ці приклади святості стали для нас підбадьоренням, дороговказом і зразком для наслідування.

МІСІЙНИЙ: Щоби християнські спільноти Азії, вдивляючись в обличчя Христа, зуміли знайти найбільш відповідні способи проповідування Його народам цього великого континенту з багатою культурною спадщиною і стародавніми формами духовності, зберігаючи повну вірність Євангелії.

Азія — надзвичайно строкатий континент, якщо говорити про форми релігійності і вірувань. Найбільш поширені тут буддизм, конфуціанство та індуїзм, хоча останній — це не одна релігія, а ціла низка різних релігійних напрямків та форм. Є ще багато інших вірувань, і все це тісно переплетено між собою. Разом з тим, тут існують великі держави як Китай чи В'єтнам, в яких панує комуністична ідеологія й офіційною позицією цих держав є атеїзм. Варто згадати також, що у світогляді на цьому континенті переважає віра в переселення душ, тобто, ніби душа після смерті кожного разу переселяється в якесь інше тіло — людини чи тварини; а з того випливає фаталізм, приреченість, адже ми нічого не можемо в цьому житті змінити. Тому блаженна мати Тереза з Калькутти мала дуже великі труднощі у своїй доброчинній діяльності, бо більшість мешканців Індії тоді вважала, що допомагати бідним і нужденним немає жодної потреби, а навіть і шкідливо. Можна лишень уявити, як важко в таких умовах проповідувати істини любові, співстраждання і воскресіння тіла, про що нам посвідчив Христос у святій Євангелії. Також існує велика небезпека поплутати деякі євангельські істини з вченнями окремих релігійних напрямків у Азії. Тому християнські місіонери, які працюють між азіатськими народами, повинні бути насамперед дуже уважними, особливо до гідних поваги народних звичаїв, проте також завжди безстрашно стояти на сторожі Слова Божого. Саме тому потребують наших постійних молитов.

МІСЦЕВИЙ: Щоби в українському суспільстві було усунене будь-яке насильство у сім'ї, а його жертви завжди змогли знайти розуміння і захист в Церкві та у відповідних суспільних організаціях.

Дім — домашня Церква, тут люди народжуються, живуть і виховуються. Сюди приходять після важкого

трудового дня, щоби віднайти спокій і рівновагу. Найгірше, що може статися в домі — це коли одні члени сім'ї починаються знущатися над іншими. Оскільки в Україні дуже поширений алкоголізм, часто на цьому ґрунті чоловіки чинять насильство над своїми дружинами. Але буває й навпаки, коли незадоволені і розчаровані жінки знущаються над чоловіками. Не кажучи вже про так часті знущання батьків над дітьми чи дорослих дітей над батьками похилого віку! На жаль, дуже багато людей страждають від фізичного або морального насильства у своїх сім'ях, але найчастіше це приховують і суспільство не надає належної уваги цій проблемі. Тому ми повинні молитися, аби передовсім у Церкві священики і всі, хто будь-яким чином причетний до справ євангелізації, катехизації чи інших видів діяльності, пов'язаної з людьми, розуміли глибину і трагічність даної проблеми, виходили таким людям назустріч і всіляко їм допомагали: теплим словом, підтримкою, а навіть матеріально. Також молімося, щоби суспільство загалом перейнялося проблемами насильства у сім'ї та гуртувалося в різних організаціях, які могли б допомагати тим, хто потрапив у подібні проблеми у своїх родинах, а також і тим, які самі чинять насильство. Молімося також за навернення останніх, щоби насильства у наших сім'ях було якомога менше, зрештою, аби воно зникло взагалі!

ПОКРОВИТЕЛІ НА ЛИСТОПАД
ГАЛАКТІОН І ЕПІСТИМІЯ (18 ЛИСТОПАДА)

Багате та знатне подружжя, Клітофон і Левкіпія, жило в місті Емесі Фінікійському, довго були бездітними. Багато золота віддали вони поганським жерцям, але залишались безплідними. Один старець на ім'я Онуфрій, який був ченцем і священиком, ходив Емесом з дому в дім, просячи милостині. Всюди він проповідував про Христа. Так він прийшов до Левкіпії і, довідавшись про її смуток, розповів їй про єдиного Бога і про те, що він завжди дає милостиню тим, хто Його любить. Вона повірила і прийняла святе Хрещення. Незабаром їй було відкрито, що вона народить сина, який стане істинним послідовником Христа. Коли маля народилося, Левкіпія відкрила чоловікові свою таємницю й переконала його охреститись. Дитину назвали Галактіоном. Батьки виховали його в християнській вірі і дали йому чудову освіту. Він міг зробити блискучу кар'єру, але Галактіон прагнув непорочного, чернечого життя. Коли Галактіону було 24 роки, батько вирішив одружити його і знайшов наречену, гарну і знатну дівчину на ім'я Епістимія. Син не противився волі батька, однак, за Провидінням Божим, весілля на деякий час відклали. Часто навідуючись до своєї нареченої, Галактіон поступово відкрив їй свою віру, навернув її до Христа і сам таємно охрестив її. Разом з Епістимією охрестився й один з її рабів — Евтолмій. Новонавернені вирішили за прикладом Галактіона посвятити себе чернечому життю. Покинувши місто, вони переховувались на горі Публіон, де було два таємні монастирі, чоловічий і жіночий. Новіченці повинні були взяти на себе всю необхідну фізичну роботу, оскільки мешканці обох монастирів були похилі віком та немічні.

Одного разу Епістимії було уві сні видіння: вона з Галактіоном стоїть у чудовому палаці перед Світлим Царем, і Цар подає їм золоті вінці. Це було передвістям їхньої близької мученицької смерті. Погани довідались про існування монастирів. Вони послали загін, щоби заарештувати їх мешканців. Однак ченці і черниці встигли сховатися в горах. Тільки Галактіон не захотів утікати й залишився в келії, читаючи Священне Писання. Коли Епістимія побачила, що воїни ведуть зв'язаного Галактіона, вона почала благати ігуменю відпустити її, тому що бажала прийняти муки за Христа разом зі своїм обручником та учителем. Ігуменя зі сльозами благословила Епістимію на подвиг. Святі перенесли жахливі тортури, молячись і прославляючи Христа. За наказом судді їх четвертували. Евтолмій, колишній раб Епістимії, її брат у Христі й сподвижник в чернецтві, таємно поховав тіла святих мучеників.

ЯК МОЙСЕЄВІ ВДАЛОСЯ ОПИСАТИ ВЛАСНУ СМЕРТЬ?

Аріел Алварес ВАЛДЕС
(переклад з іспанської о. Йосафата Андрія КОВАЛЯ, ЧСВВ)

Запитання, на яке важко знайти відповідь

Протягом століть читачі Біблії запитували: як вчинив Мойсей, автор перших п'яти книг Біблії, щоб описати у 34 главі «Второзаконня» власну смерть? Як він дізнався про день, годину і місце своєї смерті, битви ізраїльтян та подробиці власного поховання?

Таке питання неодмінно виникало, якщо зважити, що довший час одним з найстійкіших вірувань було, що саме Мойсей автор написаного. Проте сьогодні жоден дослідник Писання так не думає. Та й Католицька Церква вже давно покинула те переконання, завдяки відкриттям останніх десятиліть.

Хто ж написав ті п'ять Книг, найсвященніших з усього Старого Завіту?

Історія з приголосними

Перші п'ять Книг Біблії юдеї називають «Тора» (з єврейської — «Закон»), тому що є єдиними, що містять закони, яких ізраїльтянин повинен дотримуватися, щоби бути вірним Богові.

В принципі, твір є єдиною та обширною Книгою, написаною єврейською мовою. Формат книг в той час не був таким, який маємо сьогодні. То була суцільна довга та вузька смуга шкіри чи папірусу, яка згорталась. Це була не «книга», а «сувій».

Близько 250 року перед Христом твір було перенесено з Палестини до єгипетського міста Александрії й там перекладено на грецьку мову. Внаслідок того Писання набуло значно більшої форми, тому що єврейське письмо передає лише приголосні, а грецьке використовує і позначення голосних. Обсяг написаного збільшився майже удвічі. Оскільки не було таких великих сувоїв, щоб умістити великий рукопис, необхідно було поділити його на п'ять частин, і звідси з'явилася назва «П'ятикнижжя» («Пентатеух» з грецької, «пента» — «п'ять», та «теуко» — «скринька для зберігання сувоїв»).

Звідки походять назви окремих Книг?

Кожна книга одержала, своєю чергою, спеціальну назву, яка збереглася аж до сьогоднішнього дня. Перша книга зветься «Буття» (що в грецькій мові означає «початок»), тому що описує три початки: всесвіту, людського роду та ізраїльського народу з Авраамом. Друга має назву «Вихід», адже описує вихід ізраїльтян із єгипетського рабства. Третя книга — «Левіт» — містить приписи, яких повинні дотримуватися священики-левіти. Четверта книга називається «Числа», бо починається з чисел, які отримав

■ *сувій ТОРИ відкритий для публічного читання*

Мойсей після здійснення перепису народу. П'ята книга зветься «Второзаконня» («Деутерономос» з грецької «деутеро» — «другий», та «номос» — «закон»), тому що містить другу групу законів, які Мойсей передав народові перед своєю смертю.

Друг Бога

Юдейська традиція завжди стверджувала, що «П'ятикнижжя» (яке на перший погляд видається безперервним оповіданням, що містить розповіді про сотворення світу, історію патріярхів, рабство в Єгипті, вихід з Мойсеєм та повернення в обіцяну Землю) мало за автора Мойсея. Висували три аргументи: а) саме Мойсей є головним героєм цілого твору: б) більша частина Книг містить дані Мойсеєві закони; в) багато разів прямо вказано, що Мойсей описав деякі епізоди, про які йде мова (Вих 17,14; 24,4; 34; Чис 33,2; Втор 31,9,22).

На запитання, звідки ж Мойсей знав, наприклад, про події, що сталися в Раю, або про історію Ноя, або про пригоди Патріярхів, що жили шістсот років перед ним, зазвичай відповідали, що Мойсей мав близькі та особливі відносини з Богом (згідно з Вих 33,11), міг слухати із уст самого Бога усі подробиці. Саме тому за часів Христа юдеї були цілковито переконані, що саме Мойсей написав ціле П'ятикнижжя. Сам Ісус натякає на те вірування в одній дискусії з ними: «Бо якби вірили ви Мойсееві, то й мені б ви вірили: про мене бо писав він! Не вірівши ж його писанням — як моїм словам повірите?» (Йо 5,46-47)

Перші сумніви

Протягом майже п'ятнадцяти століть християнський світ продовжував думати у той самий спосіб, і ніщо інше, відмінне від цього, ніколи не могло спасти на думку.

Проте в XVI столітті усе змінилося. Один німецький богослов, Боденстайн Карлстадт, почав сумніватися, що 34 глава «Второзаконня», де описано смерть Мойсея, належить самому Мойсеєві. Крім того, після тієї розповіді є слова: «Не з'явився більше такий пророк в Ізраїлі, як Мойсей...» (34,10), які натякають, що цей текст було написано, коли минуло багато років після Мойсеєвої смерті. Саме тому 1520 року Карлстадт написав книжку, де твердить, що Мойсей не міг бути автором цілого «П'ятикнижжя».

Але доля кардинально змінити вчення про «П'ятикнижжя» випала французові Жану Аструкові двома століттями пізніше. Він був головним лікарем короля Людовіка XIV. Складається враження, що той мав добре здоров'я, бо в Аструка було багато часу для читання Біблії. Одного разу він зробив дивовижне відкриття. Виявляється, що в Бут 2-3 Бог завжди зветься Ягве, а в Бут 1 Бог з'являється під іменем Елогім. Звідси виникло запитання: чи можливо, щоби той самий письменник спочатку 35 разів вживав Елогім, а пізніше 18 разів Ягве? Чи немає тут двох авторів, кожен з яких вживає Ім'я Боже, відмінне від іншого?

Так, 1753 року він написав книжку, де

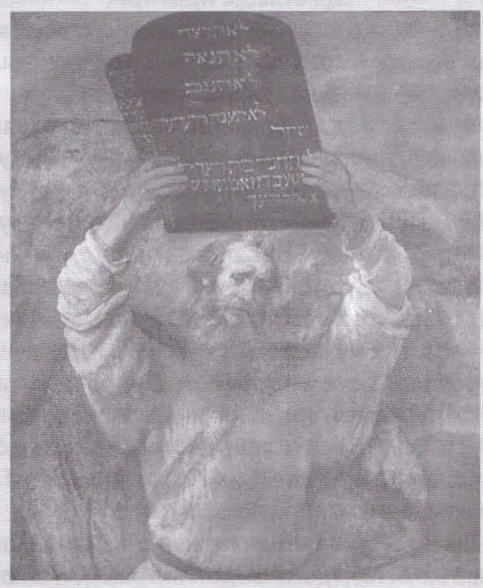

■ *Заповіді Божі*

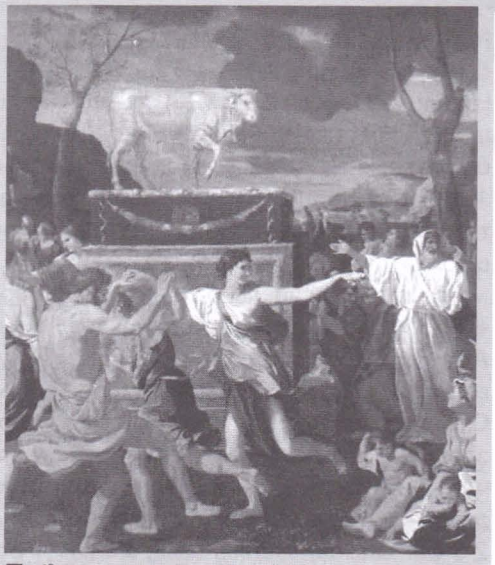

■ *Ідолопоклонство — великий гріх*

пропонує гіпотезу, що «П'ятикнижжя» було написане двома авторами. Одного з них названо «Ягвістом», а іншого — «Елогістом». Ця теорія позначиться в історії пізніших досліджень.

Ще більше протиріч

Йдучи за методами французького лікаря, багато богословів продовжили дослідження та виявили нові літературні неточності.

Наприклад, відкрили, що були два оповідання про Сотворення світу (Бут 1 та Бут 2); два рази йшлося про родовід Адама (Бут 4,25 та Бут 5,1); двічі про Всесвітній потоп (Бут 6-8); два рази описано вигнання рабині Авраама (Бут 16,3-16 та 21,8-21); два рази йдеться про те, як Сара була за жінку чужоземному цареві (Бут 12,10 та 20,1); двічі про союз Бога з Авраамом (Бут 15,1 та Бут 17,1); два рази про покликання Мойсея (Вих 3,1 та Вих 6,1); двічі оповідь стосується списку (таблиці) заповідей (Вих 20,1 та Втор 5,1). Та й описано усе по-різному.

Інші тексти повторюються тричі, як закон про вбивство, і деякі аж до п'яти разів, як закон про десятину чи список ізраїльських свят. Чому Мойсей мав би п'ять разів описувати ті самі речі?

А також можемо натрапити на суперечливі твердження, наприклад, що гора союзу звалася Синай (Вих 19,1) і також Хорив (5,2). Що тесть Мойсея звався Їтро (Вих 3. 1) і Рауел (Вих 2,18). Що Яків отримав право первородства замість свого брата Ісава за тарілку сочевиці (Бут 25,29-34), і що одержав благословення, передягнувшись на Ісава й обманувши сліпого батька (Бут 27). І хто провадив ізраїльтян в пустині: хмара (Чис 9,17-18) чи Ковчег Завіту (Чис 10,33). Чому стільки протиріч?

Підозрілі пророцтва

Але найбільш дивним було відкрити оповідання про події, що сталися багато століть після смерті Мойсея. Наприклад, в Бут 36,31 говориться: «А ось царі, що царювали в Едом-краю, перше, ніж царював там цар Ізраїля». Як Мойсей міг знати, що три століття після нього будуть царі в Ізраїлі? Й у Бут 14,14 згадується про місто Дан. Звідки він дізнався про заснування того міста багато століть після його смерті?

Крім цього, бачимо, що не могло бути одного лише оповідача «П'ятикнижжя», адже Мойсей не пише в першій особі («Я кажу, я був»), лише завжди з'являється в третій особі: «Мойсей, сказав; Мойсей був»), а це вказує на те, що автор не він, а хтось інший. З часом вірування в те, що герой виходу був й автором «П'ятикнижжя», вичерпало себе остаточно.

1798 року з'явилося нове відкриття: К. Д. Ілґен зумів ідентифікувати, базуючись на оповіданнях «П'ятикнижжя», третій документ. Дослідник дав йому ім'я «Священичий», бо майже всі оповідання зосереджуються на літургійних та священних темах.

А 1854 року німецький бібліст Райгм ідентифікував четвертий документ в П'ятикнижжі, що був названий «Второзаконний», бо містив книгу «Второзаконня».

Геній та його теорія

Із тими відкриттями в руках бракувало лише

когось, що зміг би зробити синтез та представити вчення-підсумок. На сцені з'явився геніальний мислитель Юлій Веллгаузен. Цей німецький протестант позбирав нові дані, що з'явилися, надав їм наукове обґрунтування, зумів з'ясувати дати і 1878 року представив нову гіпотезу, що й забезпечило йому світову славу назавжди: «Теорію чотирьох документів», звану також на його честь «веллгаузеніанською». Згідно з тією теорією, «П'ятикнижжя» не було твором Мойсея, лише результатом укладення чотирьох писань, що до з'єднання були окремими і незалежними.

Як же народилися ці чотири документи та що вони містили?

«Ягвіст» та «Елогіст»

Найдавніший з усіх документів зветься «Ягвіст». Складений в Єрусалимі близько 950 року перед Христом, в часи царя Соломона. Його автором був якийсь славний богослов та надзвичайний катехит.

Розповідь він починав з історії Адама та Єви (Бут 2), з життя в Раю, первородного гріха, вбивства Авеля, всесвітнього потопу та Вавилонської вежі. Потім продовжував життям Авраама, Ісаака, Якова та Йосифа в Єгипті. Оповідав деякі речі про єгипетське гноблення, народження та покликання Мойсея, кари на Єгипет, деякі епізоди біля гори Синай, й закінчував прибуттям ізраїльтян до границь Обіцяної землі (Чис 25).

Оповідання «Ягвіста» вирізняються у П'ятикнижжі простотою описів, повні колориту та відважних антропоморфізмів. Бог представлений як гончар, садівник, хірург, кравець, гість Авраама, родинний співрозмовник Мойсея. Тобто, Бог близький, Він майже «людина», Він залучений до історії людей.

Коли після смерті Соломона країна поділилася на дві, Південне царство залишилося з Ягвістичною історією. Двома століттями пізніше, 750 року перед Христом, якийсь анонімний автор із Північного царства вирішив укласти інший твір, який містив би традиційні вірування Північного царства.

Цей новий документ, званий «Елогіст», оповідав приблизно ту саму історію, що і «Ягвіст», лише з тією особливістю, що оповідь коротша, бо починається одразу з Авраама (Бут 15). Цей документ вирізняють у «П'ятикнижжі» за тим, що, на відміну від «Ягвіста», автор не описує Бога з настільки «людськими» рисами. Його оповідання не представляють Бога, що говорить з людьми, Він промовляє лише з неба, із хмари, з вогню, за посередництвом ангелів чи через сни. Цей документ, як і Ягвіст, закінчувався оповіданням про прихід ізраїльтян в Обіцяну землю (Чис 25).

«Второзаконний» та «Священичий» документи

У 622 році перед Христом, під час реставрації Єрусалимської святині, в старій скрині було знайдено кодекс законів. Багато законів, написаних тут, не були відомі для юдеїв. Щоби надати їм більшого значення та щоб їх дотримувалися, книжники царя Йосії представили стосовно знайденого кодексу історію, в якій Мойсей перед своєю смертю дав юдейському народові ці нові закони, щоби вони їх заховували. Так народився цей третій документ, названий «Второзаконний».

На сто років пізніше, коли ізраїльтяни були виселені до Вавилону, священики вирішили написати нову історію ізраїльського народу, так як це зробили «Ягвіст» та «Елогіст». Новим було те, що в оповідання включили серію літургічних законів, обрядів та богослужінь, щоби народ не занедбував їх в чужій країні.

Книга починалася, як і Ягвіст, сотворенням світу протягом шести днів (див. Бут 1), продовжувалась Усесвітнім потопом, історією Авраама, Ісаака та Якова, рабством

ізраїльтян в Єгипті, покликанням Мойсея, визволенням та союзом на горі Синай. Завершувалася аж приходом ізраїльтян до Обіцяної землі (Чис 36).

Щоби нічого не втратити

Коли юдеї повернулися з полону та захотіли переукласти свої Писання, спостерегли, що мають чотири відмінні оповідання свого історичного минулого. Не бажаючи втратити жодного, якийсь анонімний укладач вирішив об'єднати їх. Так народилося «П'ятикнижжя». Це сталося близько 450 року перед Христом. Укладачі склеюювали, обрізували, надмірно не переймаючись гармонізацією відмінностей. Залишалися повтори... Уважно аналізуючи цей твір, спостерігаємо певні відмінності, повторення та протиріччя в оповіданні.

Цей твір мав такий великий вплив, що чотири оригінальні документи вільно злились у проповідях. Вистачило забути ім'я того, хто об'єднав ці документи, як «П'ятикнижжя» приписали Мойсеєві.

Протиріччя Церков

Стосовно теорії Ю. Веллгаузена досить прогнозовано виникло загальне несприйняття в усіх протестантських Церквах, де ця теорія народилася. Також це засуджували католики, і 27 червня 1906 року Папська біблійна комісія оголосила, що «П'ятикнижжя» є твором Мойсея та заборонила якесь інше, протилежне вчення.

Передбачаючи невдачу своєї гіпотези, 1883 року Веллгаузен написав: «Знаю, що Церкви спочатку відкидатимуть мої теорії протягом 50 років, але потім приймуть до свого віровчення з незначними виправленнями».

Такі слова будуть майже пророцтвом, бо на сімдесят років пізніше, 1943-го, Папа Пій XII видасть енцикліку Divini Afflante Spiritu, в якій проголосить, що вже пройшло багато часу серед страху перед новаторськими дослідженнями, і що католицькі біблісти повинні користуватися

■ *Аарон і Хур допомагають Мойсею тримати руки*

допомогою модерної науки. 1951 року було опубліковано французький переклад Книги Буття, де вперше подано, з офіційним дозволом, «Теорію чотирьох документів». Так блискуче здійснилося пророцтво Веллгаузена.

З духом Мойсея

Однак «Теорія чотирьох документів» зазнала багато трансформацій, частково була виправлена, та геніальна інтуїція Веллгаузена вражає ще й досі: «П'ятикнижжя» — це твір, що виявляє дух Мойсея, проте написаний різними поколіннями богословів, істориків, катехитів, юристів, священиків та лігургістів, всі вони надхненні Богом створити цю монументальну священну епопею.

Теорія Веллгаузена допомагає новітнім читачам, адже вона створена не для пояснення цих документів, не стверджує, що їх автор — одна особа. Це вчення дозволяє ліпше зрозуміти складне оповідання, яке включає в себе ці книги. З іншого боку, ми можемо глибше усвідомити велич Бога, що благословив внески багатьох анонімних авторів для укладення найвизначнішої частини Старого Завіту.

ПРЯМУЮЧИ ДО СИНОДУ ЄПИСКОПІВ: ПАПА ВЕНЕДИКТ XVI ПРО БОЖЕ СЛОВО В ЖИТТІ ЦЕРКВИ І ХРИСТИЯН

Із 5 по 26 жовтня 2008 року у Ватикані проходитиме Синод єпископів Католицької Церкви, темою якого буде «Боже Слово в житті та місії Церкви». Він розпочнеться відправою урочистої Святої Літургії, яку в неділю, 5 жовтня, в базиліці Святого Павла поза мурами очолить Вселенський Архиєрей Венедикт XVI. Попередні Синоди Єпископів розпочинались в базиліці святого Петра у Ватикані, але у зв'язку з відзначенням Року святого апостола Павла цьогорічний Синод буде започаткований саме над гробом святого Апостола Павла.

■ *папа Венедикт XVI*

У рамках приготування до Синоду єпископам світу та іншим церковним інституціям було розіслано напрямний підготовчий документ, так звані «Linea menta». Зібрані відповіді увійшли в робочий документ під назвою «Instrumentis laboris», який перекладено на 10 мов. Папа Венедикт XVI окремо згадав про цю подію, приймаючи в Кастель Гандольфо недавно висвячених єпископів, які брали участь у семінарі, організованому в Римі. Святіший Отець наголосив, що кожен християнин повинен ставити Боже Слово в центр власного життя.

Венедикт XVI звернув увагу також і на те, що Синод єпископів проходить у ювілейний рік святого Павла, що був великим провісником Божого Слова. Святий апостол Павло повинен стати для всіх прикладом того, як приймати Слово спасіння та вводити його у щоденне життя. При різних нагодах Папа звертався до значення Божого Слова в житті Церкви та християн. Зокрема, він наголошував, що великі завдання, які стоять перед церковною спільнотою у сучасному світі, зосереджуються на Божому Слові, знаходячи в ньому своє коріння та черпаючи підтримку. Серед цих завдань він виділив євангелізацію та екуменізм і підкреслив, що місійна діяльність Церкви знаходить у Божому об'явленні своє натхнення і мету. Також і екуменічний діалог не може опиратись на людську мудрість чи на стратегічні розв'язки, а його потрібно постійно оживляти Божим Словом.

«Не знати Святого Письма означає не знати Христа». Святіший Отець часто цитує це застереження святого Єроніма, нагадуючи, що кожен християнин повинен жити в контакті і особистому діалозі із Словом Божим, яке нам дане у Святому Письмі. Цей діалог повинен мати завжди два виміри: «З одного боку, цей діалог повинен бути насправді особистим, тому що Бог звертається до кожного з нас особисто за допомогою Священного Писання. Слід читати Святе Письмо не як слово минулого, але як Боже Слово, звернене і до нас, стараючись зрозуміти, що саме Господь бажає нам

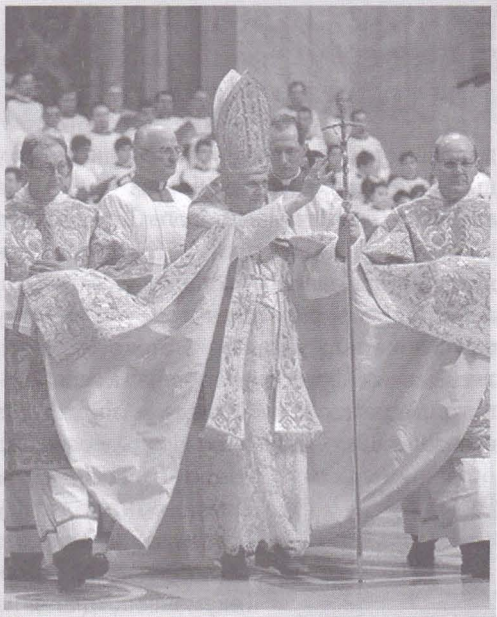

■ *Папа Римський ВЕНЕДИКТ XVI*

сказати». З іншого боку, Святе Письмо треба читати «в спільності з живою Церквою», щоб не впасти в індивідуалістичне тлумачення, нерідко обумовлене часом і модою. «У жодному разі не треба забувати, що Слово Боже виходить за межі часу, — підкреслив Папа. — Людські думки приходять і відходять. Те, що сьогодні здається найсучаснішим, завтра буде вже застарілим. Але Слово Боже — це Слово вічного життя, воно несе в собі вічність і те, що завжди істинне. Несучи в душі Боже Слово, тим самим несемо в собі вічність, вічне життя».

«Церква, — сказав також Папа, — живе не сама по собі, але живе Євангелієм і постійно черпає з Євангелія орієнтири для свого життєвого шляху. Кожен християнин повинен узяти собі це до уваги і пристосувати до себе». Не мало б сенсу слухати Боже Слово, якщо не вводити його в життя. Венедикт XVI наводить приклад Пречистої Діви Марії, яка говорила і думала Божим Словом: «Помолімось, щоби Церква так, як Пречиста Діва Марія, була слухняною божественному Слову і невпинно його звіщала, непохитно сподіваючись, що увесь світ, слухаючи — увірує, віруючи — буде надіятись, а надіючись — любитиме».

ҐДАНСЬКА ДЕКЛАРАЦІЯ XI КОНГРЕСУ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ КАТОЛИЦЬКИХ МЕДИЧНИХ ТОВАРИСТВ

11-14 вересня у Ґданську відбувся 11 Конгрес Європейської Федерації Католицьких Медичних Товариств. Українську делегацію очолив пан. Іван Луць, президент Асоціації лікарів-католиків України. До її стаду увійшли 32 члени цієї асоціації. Перед Конгресом делегація відбула прощу до Ченстохови і молилася перед Чудотворною іконою Матері Божої. Конгрес, який мав назву «Природне право і позитивне право в суспільній європейській медицині», прийняв заключну декларацію, текст якої пропонуємо нашим читачам. Про деталі паломництва та праці Конгресу, який опрацював надзвичайно важливі теми, актуальні для нашого суспільства і медицини, ми інформуватимемо у наступних числах нашого часопису.

Ґданськ, 14 вересня 2008 року

Свідомі довіри до нас як до лікарів і захисників життя, стежачи за досягненнями у сфері медичних знань і технологій, здійснених протягом останніх кількадесят років поряд із дедалі ліпшим розумінням фізичних, психологічних, освітніх, духовних, релігійних

та екзистенціальних потреб наших пацієнтів і суспільства;

— зважаючи на небезпеки, які виникають з етичного релятивізму і моральної уседозволеності в нашому середовищі та навколо нас;

— перед обличчям дискусії про допустимість убивства ненароджених дітей, евтаназії, використання людських ембріонів із метою наукових досліджень чи у так званих лікувальних цілях, клонування людини, створення людсько-тваринних гібридів, контрацептивних і знепліднювальних процедур, а також штучного запліднення;

— у ситуації, коли мовчазно допускають, що виконавцями тих процедур будуть лікарі;

— керовані християнськими традиціями європейської і світової медицини, в діалозі з усіма лікарями, котрі вірять у гідність і свободу людини, ми:

1. Визнаємо, що етичні норми і принципи передують позитивному праву й повинні впливати на зміст їхніх приписів, згідно із природним правом і вченням Церкви.

2. Переконані, що під час прийняття рішень про лікування пацієнтів, які обдаровують нас

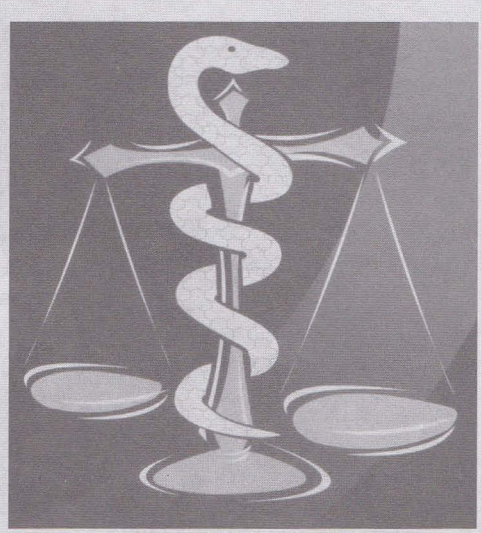

■ *герб 11 Конгресу Європейської Федерації Католицьких Медичних Товариств*

таким великим довір'ям, ми повинні керуватись передовсім нашим сумлінням. Моральна оцінка медичної практики повинна базуватися не на тимчасових, поверхневих переконаннях чи скороминущій моді, а на чутливості сумління, яке сформоване згідно з об'єктивними етичними нормами, спільними для всіх людей, що їх постійно захищає Церква.

3. Щоби гарантувати свободу професійної практики, ми повинні захистити право на спротив сумління.

4. Ми віримо, що одна з фундаментальних вимог до лікаря — постійний розвиток його особистості, як також практичних навиків та моральних переконань.

5. Унікальне покликання лікаря — служити життю і здоров'ю іншої особи — вимагає чіткого формулювання та наголошування на принципах об'єктивної, універсальної етики.

■ *Лікарі-католики з о. Корнилієм ЯРЕМАКОМ, ЧСВВ у Ченстохові*

■ *Лікарі-католики з кардиналом РОГАНО*

практика щодо генетичних інтервенцій чи закінчення життя людини не повинна вести до його знищення.

10. Бажаємо захистити наших дітей і молодь від нехтування, зловживання та інших загроз їхньому здоров'ю та гідності. Ми повинні забезпечити їм належне виховання щодо усіх аспектів життя.

11. Беручи до уваги велику кількість людей, котрі живуть поряд з нами у крайньому убозтві, або під загрозою інших лих, закликаємо дотримуватися традиції суверенних поглядів лікаря, які уможливлюватимуть надання гуманітарної і харитативної допомоги, особливо в занедбаних просторах світу, також опертих на засадах і критеріях позаекономічних.

12. Враховуючи відповідальність лікарів за здоров'я і життя пацієнтів, ми переконані, що медична практика повинна відбуватися в гідних умовах, відповідних як для пацієнтів, так і для лікарів. Також незмінно переконані, що в нашій діяльності благо для пацієнтів є пріоритетом перед іншими зобов'язаннями.

6. Джерелом і основою для будь-яких етичних норм уважаємо невід'ємну гідність особи впродовж цілого її життя — від зачаття до природної смерті.

7. Оскільки гідність людини вимагає охорони людського життя, вона також вимагає особливої уваги на початку його тривання та поваги до людської прокреації та статевості.

8. Пропонуємо та підтримуємо діяльність, яка дозволить захистити пацієнтів від процедур, які підважують їхню людську гідність:

- Заявляючи рішуче «ні» евтаназії, ми підтримуємо розвиток паліативної медицини;
- Не погоджуючись на аборт, ми маємо за мету забезпечити належне всебічне піклування про сім'ю і хвору дитину як до, так і після народження;
- Обираємо лікування причин неплідності, а не шукаємо щораз нових методів штучного запліднення;
- Ми підтримуємо розвиток досліджень з використанням матірних клітин, що походять від дорослої людини, чи з пуповинної крові, відкидаючи використання людських ембріонів для цих цілей.

9. Стверджуємо і наголошуємо, що медична

Декларацію підписали:
Президент XI Конгресу Європейської Федерації Католицьких Медичних Товариств, проф. Джозеф МАРЕК
(за заміною підписав д-р Франкоаз БЛИН)

Президент Католицького Товариства Польських Лікарів,
Анна ГРЕЗАК

Секретар Європейської Федерації Католицьких Медичних Товариств,
Ганц СТІВЕНС

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

26 вересня 2008 року в с. Бороняво Хустського району Закарпатської області, де розташований василіянський монастир Благовіщення Пресвятої Богородиці, Апостольський адміністратор Мукачівської греко-католицької єпархії владика Мілан Шашік, СМ, посвятив новий василіянський храм Воздвиження Чесного Хреста Господнього. Досі богослуження відбувалися у підвальному приміщенні – церкві мучеників УГКЦ, яка розташована під храмом, що споруджувався, у каплиці св. пророка Іллі та у внутрішній монастирській каплиці. Перед посвяченням храму в околицях монастиря відправлено Хресну дорогу та проведено водосвяття. Відправу очолив о. Матей Химинець, ЧСВВ, із василіянського Брюховицького інституту філософсько-богословських студій.

Владика Мілан узяв участь у Вечірні з литією, яку відправляв о. Веніамин Довганич, ЧСВВ, із Закарпаття. Потім відбулось посвячення новозбудованого храму та Архиєрейська Свята Літургія. В урочистостях брало участь багато духовенства та мирян, Протоігумен Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні, отець Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ. На жаль, у посвяченні нової церкви не зміг взяти особистої участі отець-ігумен Йосафат Воротняк, ЧСВВ, що доклав великих зусиль до спорудження нового храму, і який тепер перебуває на тривалому лікуванні в Сербії. Був прочитаний його лист, в якому о. Йосафат запевнив свою духовну і молитовну присутність, жертвуючи свої страждання.

У проповіді Владика Мілан Шашік, СМ найперше висловив вдячність о. Йосафату за особливі старання, докладені до спорудження церкви та звернув увагу на важливість храму у житті християн. Отець-протоігумен Йоанікій, ЧСВВ, подякував владиці за посвячення храму Хреста Господнього, а також висловив вдячність спонсорам, добродіям, усім небайдужим до цього духовного закарпатського куточка.

У суботу, 27 вересня, після Утрені, відбувся процесійний похід із чудотворною іконою Боронявської Богородиці, а Святу Літургію очолив о. Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ. Радісна урочистість посвячення нового василіянського храму в Бороняво надовго закарбується в серцях вірних. А 4-5 жовтня у Благовіщенському монастирів Отців Василіян в с. Бороняво відбудеться XIV Міжнародна проща Вервиці за єдність Христової Церкви. Співорганізаторами прощі є Місійне товариство святих Кирила і Методія, Василіянський Чин в Україні та Мукачівська греко-католицька єпархія.

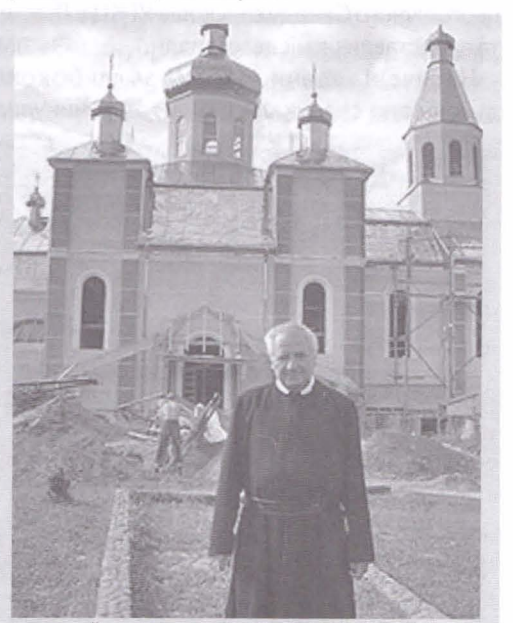

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ на фоні новозбудованого храму в с. Бороняво

ВШАНУВАННЯ ЮВІЛЕЮ БЛАЖЕНІШОГО ЛЮБОМИРА ГУЗАРА

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

7 вересня з нагоди 75-річного ювілею життя та 50-річчя священства Блаженнішого Любомира Гузара відбулися урочисті святкування у Львові. Після вшанування Глави УГКЦ у соборі св. Юра свято продовжилося надвечір у Львівському національному академічному театрі опери та балету ім. Соломії Крушельницької, де було представлено знамениту оперу Мирослава Скорика, народного артиста України, лауреата національної премії України ім. Т. Шевченка, «Мойсей», котру свого часу благословив і матеріально підтримав світлої пам'яті Слуга Божий Папа Іван Павло II. Опера створена на основі геніальної однойменної поеми Івана Франка.

На свято завітало багато запрошених: мирян, духовенства, зокрема греко-католицьких єпископів із різних континентів, учасників цьогорічного Синоду єпископів УГКЦ у Львові та представників місцевої влади.

Насичені сцени опери з глибокою духовністю спонукали зазирнути у минуле,

■ *Блаженніший Л. ГУЗАР з артистами академічного театру опери та балету ім. С. Крушельницької*

■ *Блаженніший Любомир ГУЗАР*

сьогодення, біблійний час старозавітного Мойсея, провести певні паралелі, просто помилуватися прекрасним сучасним театральним мистецтвом, втіленням благородних мистецьких ідей у життя. Лібретто Б. Стельмаха і М. Скорика вже, як відомо, лунало на різноманітних сценах світу від 2001 року. Коли показ «Мойсея» добіг до кінця, до присутніх з батьківським теплим словом звернувся винуватець цієї урочистості Блаженніший Любомир Гузар: «Не хочу говорити привітального слова, і також — прощального, бо маю надію, що ми ще колись зустрінемось... Хочу сказати лишень подячне слово...». Висловивши багатьом подяку, пригадав людові те, що проводир Мойсей вивів народ з неволі не власними силами, але якраз силою Божою. Зупинився теж і на тому, що ми не повинні ніколи тратити надії, адже завжди перебуваємо в руках Божих. І як довго ми віримо в Бога, то нема нам потреби боятися, зневірюватись. «Ми збудуємо сильну державу, вдержимо її, будемо мати живучу Церкву, якщо працюватимемо разом... Моє благання до вас — будьмо разом», — наголосив наостанок Глава УГКЦ.

МОЛОДІЖНА ПРОЩА ДО ГОШЕВА, НА ГОРУ БОЖОЇ МАТЕРІ

о. Йосафат ФІТЕЛЬ, ЧСВВ
Голова молодіжної комісії
Провінції Отців Василіян в Україні

Молодіжна проща — це один з особливих духовних заходів Христової Церкви. Це прояв живої віри, яка виражена у справі великої посвяти і жертви. У ній поєднується любов до Бога й до ближнього. Прочанин має можливість більше молитись, роздумати над своїм життям, неодмінно приступати до Святих Тайн Сповіді та Євхаристії і зробити добрі постанови. У своїй суті, проща — це діло щирого покаяння і покути, прослави Бога, Пресвятої Богородиці й усіх святих Церкви. Традиція прочанства сягає найдавніших часів християнства, коли перші послідовники Христової науки йшли до Риму і Святої Землі, щоб відвідати місця, пов'язані з життям Господа Ісуса Христа і Його апостолів. Пізніше прощі до святих місць стали загальноцерковною практикою. Їх метою було не тільки відвідати визначні місця християнства, але спокутувати гріхи, задля трудів прощі випросити в Бога потрібних ласк. Цей особливий подвиг християнина приносить багато духовних благ. Незручності пішої прощі, посвячення сил і часу для Бога, глибока молитва — все це надихає нас на переосмислення життєвих цінностей і пріоритетів. Через самозречення і жертву прочанин особливо наближається до Бога.

З нагоди року християнського покликання та святкування 1020-ліття хрещення Руси-України оо. Василіяни 21-24 серпня 2008 р.Б. організували для молоді пішу прощу з Івано-Франківська та Львова до Гошева під назвою «Ви — світло світу».

У сонячний погідний четвер, 21 серпня 2008 р.Б., молодь двома потоками, з Івано-Франківська й зі Львова, вирушила до Ясної гори в Гошеві, відпустового місця, уславленого чудотворним образом Гошівської Божої Матері. З Івано-Франківська прочани вирушили групою у кількості 160 осіб, а саме: МС «Еммануїл», що при парафії Царя Христа, МС «Обнова», МС «Альфа й Омега», МС «Як Марія», МС «Осанна», до яких долучилась молодь із Луцька (УМХ), сіл Радчі, Сокола, Марківців, Липового, Боднарова, селищ Отинії, Брошнева, з міст Тисмениці, Долини, Нового Роздолу, Калуша. Молодь, що вирушила другим потоком (у кількості 150 осіб) із м. Львова, — це представники організацій «Марійська Дружина», «Вівтарна Дружина», «Містична Троянда», до яких долучилась молодь із Червонограда (МС «Мізерікордія»), Бучача,

■ *учасники молодіжної прощі до Гошева*

■ *молодь крокує до Гошева*

Тернополя (УМХ), Дрогобича («Вівтарна Дружина»), Миколаєва, Стрия, сіл Крехова, Лаврова («Вівтарна Дружина»). Тримаючи у руках хрест та державний прапор України, молодь понад сто двадцять кілометрів пройшла пішою ходою, молячись за свою державу, Церкву й народ. По дорозі люди гостинно частували молодих прочан і приймали їх на нічліг. Багато зі старших людей з радості плакали, бачачи велику кількість ідейних прочан, сповнених вірою в Бога й любов'ю до своєї Церкви й народу. Незважаючи на мозолі та втому, ніхто із прочан не нарікав, але з радістю, молитвою та з духовною піснею підтримували тих, хто відставав. По трьох днях прочани вступили на гору Божої Матері, де кожен юнак чи дівчина молитовно виразили свої прохання перед престолом Пресвятої Богородиці. Справді, кожен прочанин отримав те, про що просив. Опісля усі, хто йшов і хто пізніше долучився, у кількості понад 500 осіб, взяли активну участь у нічних богослужіннях.

Повертаючись додому, молодь, духовно збагатившись, раділа отриманими дарами. Щасливі обличчя молодих випромінювали почуття, як ті з євангельської події Преображення Господнього, коли, звертаючись до Ісуса, учні говорили: «Учителю, добре нам тут бути». Але настав час повертатися у нашу буденність, щоб понести отримане світло для своїх ровесників словами «Ісус Христос істинно з нами».

■ *під час Служби Божої*

ВІДЗНАЧЕННЯ 120-РІЧЧЯ ВСТУПУ МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО ДО ВАСИЛІЯНСЬКОГО ЧИНУ НА СВЯТО ПРЕОБРАЖЕННЯ ГОСПОДНЬОГО У ДОБРОМИЛЬСЬКОМУ МОНАСТИРІ

о. Іриней ГУМЕН, ЧСВВ

18-19 серпня 2008 року в м. Добромилі Старосамбірського району на Львівщині було урочисто відзначено 120-ту річницю вступу до Василіянського Чину Романа Олександра Шептицького, пізнішого велетня духа — Слуги Божого Митрополита Андрея. Минуло 120 років від того дня, коли 22-річний спадкоємець роду графів Шептицьких уперше приїхав до

Добромильського василіянського монастиря, у якому був тоді розміщений новіціят, щоби скласти Богові у дарі ціле своє життя. Хоч сама річниця цієї незабутньої події припадає на травень, урочисте її відзначення перенесено на серпень, адже на Преображення у Добромильському монастирі — відпуст.

Святкування розпочалися академією в міському будинку культури за участю заступника Голови Старосамбірської РДА з гуманітарних питань п. Семена Цебака, Протоконсультора Провінції Отців Василіян в Україні, настоятеля Львівського монастиря св. Онуфрія о. Корнилія Яремака, ЧСВВ, настоятеля Добромильського монастиря св. Онуфрія о. Макарія Флячка, ЧСВВ, о. Назарія Леха, ЧСВВ, священиків Добромильського деканату, науковців та мирян. Доповіді були присвячені одному з найдавніших родів Галичини — родові Шептицьких та визначному його представникові — Слузі Божому, монахові, священикові, Митрополитові Андрею Шептицькому.

Після академії духовне свято продовжилося у Добромильському монастирі на Чернечій горі, до якого 28 травня 1888 року вступив молодий Роман, пішовши слідами своїх видатних предків: Варлаама, Атаназія,-Антонія та інших, бажаючи посвятити своє життя Богові. На відпустовій площі біля монастирської церкви монахи-василіяни разом із прочанами відслужили Велику вечірню з литією з нагоди відпустового свята Преображення Господа нашого Ісуса Христа.

■ *Добромильський василіянський монастир*

Наступного дня, 19 серпня, після Великої утрені та освячення води, об 11 год. розпочалася Архиєрейська Свята Літургія, яку очолив Преосвященний владика Софрон Мудрий, ЧСВВ, з Івано-Франківська, у співслужінні з Преосвященним владикою Юліаном Вороновським, єпархом Самбірсько-Дрогобицьким, та численими священиками. Натхненна та змістовна проповідь владики Софрона була присвячена євангельській події Господнього Преображення на горі Тавор. Особливий наголос був покладений на апостольському служінні послідовників Ісуса Христа, яскравим прикладом якого був і залишається Митрополит Андрей, який особистою праведністю і святістю, душпастирською ревністю та готовністю на жертву прославляв Бога ціле своє життя. Під час Літургії до першого урочистого Святого Причастя приступили діти, котрі протягом місяця готувалися до цього Таїнства, беручи участь у катехизаційному навчанні. Опісля з пастирським словом до учасників свята звернувся владика Юліян, який привітав численно зібраних на свято прочан і подякував їм за участь у святі та спільну молитву.

Після Святої Літургії відбулася релігійно-музична програма, яку підготували семінаристи із Дрогобича.

З певністю можна сказати, що відпуст з нагоди Господнього Преображення та урочисте відзначення 120 річниці вступу до Чину святого Василія Великого Митрополита Андрея Шептицького стали справжнім святом прослави Пресвятої Трійці, духовності та спільної молитви.

ТРИБУНАЛ ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА УГКЦ ВИНІС КАРУ ВЕЛИКОЇ ЕКСКОМУНІКИ ДЛЯ «ПІДГОРЕЦЬКИХ ОТЦІВ»

Завершився судовий процес у справі «підгорецьких отців». 17 вересня на Святоюрській горі у Львові відбулася прес-конференція, на якій був офіційно оприлюднений вирок суду.

За повідомленням Департаменту інформації УГКЦ, Колегіальний трибунал Сокальсько-Жовківської єпархії у карних процесах ієромонахів ЧСВВ Іллі А. Догнала, Методія Р. Шпіржіка, Маркіяна В. Гітюка та священика Роберта Обергаусера виніс вирок, згідно з яким зазначені священики повинні бути покарані великою екскомунікою. У вироку було зазначено, що покарані протягом 15 днів мають право апелювати до Трибуналу Верховного Архиєпископа УГКЦ. Це зазначені священики зробили 12 червня 2008 року.

Колегіальний трибунал Верховного Архиєпископа УГКЦ на другому ступені суду, розглянувши апеляцію ієромонахів Іллі А. Догнала, Методія Р. Шпіржіка, Маркіяна В. Гітюка та священика Роберта Обергаусера, на засіданні 29 серпня 2008 року визнав правочинними правові і фактичні аргументи вироків, винесених на першому ступені судочинства. Колегіальний трибунал підтвердив ці вироки і визнав зазначених осіб винними у вчинені злочинів, а саме:

- незаконне присвоєння уряду та незаконне виконування служіння (порушення кан. 1462 ККСЦ);

- розпалювання бунту та ненависті проти місцевого ієрарха владики Михаїла Колтуна і Верховного Архиєпископа Києво-Галицького Любомира Гузара та підбурювання підлеглих до непослуху щодо них (порушення кан. 1447 §1 ККСЦ);

- нанесення кривди та важкої шкоди добрій славі вищезгаданих особі та інших ієрархів УГКЦ через наклепи (порушення кан. 1452 ККСЦ); та виніс кару великої екскомуніки.

У повідомленні Департаменту інформації УГКЦ наголошується, що вирок, винесений Апеляційним трибуналом, є остаточним. «Що стосується інших осіб – духовних і мирян, які співдіяли та підтримували вказаних священиків, Трибунал Верховного Архиєпископа УГКЦ застерігає, що їхній канонічний статус у Католицькій Церкві є під загрозою з огляду на небезпеку приєднання до групи осіб, які вчини важкі злочини. Тому цей Трибунал закликає їх підпорядкуватися рішенням єпископа Сокальсько-Жовківської єпархії Греко-Католицької Церкви та ієрархів цієї Церкви»

«Вирок церковного суду першої і другої

■ *Підгорецький костел*

інстанції засвідчує болючий для Церкви факт, що через свої амбіції, слова, поведінку священики Ілля А. Догнал, Методій Р. Шпіржік, Маркіян В. Гітюк та Роберт Обергаусер поставили себе поза церковною спільнотою, поза межі Католицької Церкви. Вони говорили, що бажають реформувати Церкву, робити для неї добро. Однак через свій спосіб діяння вони завдали церковному тілу тільки шкоди і терпіння через замішання, яке посіяли своїми висловлюваннями у серцях вірних. Щиро сподіваюся, що судовий вирок стане для них нагодою застановитися та критично поглянути на свої дії, які спричинили такий сумний підсумок», — сказав у коментарі Верховний Архиєпископ Любомир.

Екс-монахи Антонін-Ілля Догнал, Ричард-Методій Шпіржік, Самуїл Р. Обергаусер раніше належали до розформованої у 2004 році Чеської делегатури Отців Василіян. Четвертий отець — Василь-Маркіян Гітюк — українець. На сьогодні здійснюють свою діяльність у селі Підгірці Бродівського району на Львівщині.

Конфліктна ситуація з цими священнослужителями розпочалася 2003 року, коли вони виступили проти призначення Ватиканом на посаду екзарха Рутенської Греко-Католицької Церкви в Чехії о. Ладислава Гучка, словака за національністю. Вони спробували зареєструвати громаду УГКЦ, але робили це без згоди церковної влади. Щоби частково зменшити напругу, весь провід Чеської делегатури Отців Василіян було відіслано до України, а одного члена до Великої Британії. Перебуваючи в Україні вищезгадані отці здійснювали служіння провідників реколекцій у Свято-Благовіщенському василіянському монастирі в Підгіцях.

13 липня 2004 року X Генеральна Капітула (найвищий керівний орган, до якого входять члени Римської курії та делегати з усіх Провінцій) Василіянського Чину св. Йосафата прийняла рішення про розформування Чеської делегатури. 21 член делегатури повинен був перейти в підпорядкування протоігуменів місця проживання, або безпосередньо протоархимандрита. Монахи, які на той час перебували у Підгорецькому монастирі і які також належали до розформованої Чеської делегатури ЧСВВ, спротивилися такому рішенню Генеральної Капітули і зачинили двері монастиря перед протоігуменом, мотивуючи це тим, що їх, мовляв, хочуть виселити з монастиря, забороняють проповідувати Євангеліє і змушують до невиправданого послуху. Не дивлячись на неодноразові заклики керівництва Чину до порядку і покаяння, дані особи і далі продовжували чинити опір законній владі, а згодом їх діяльність була в основному зорієнтована на критику керівництва Василіанського, УГКЦ і цілої Католицької Церкви, включаючи зневаги на адресу самого Апостольського Престолу.

Внаслідок цього і зважаючи на діяльність згаданих священиків в Чехії, Патріарх Любомир та провід ЧСВВ в Україні 2004 року звернулися з листом до тодішнього керівника Львівської облдержадміністрації Олександра Сендеги з проханням «заборонити в'їзд в Україну чи перебування в Україні» отцям-василіянам з розформованої Чеської делегатури ЧСВВ, оскільки «ці ченці некоректною поведінкою та непослухом своїм монашим наставникам і місцевій ієрархії вже спричинили великий заколот на шкоду вірним у Чеському екзархаті ГКЦ, у Василіянському Чині та інших чинах і згромадженнях, а тепер завдають шкоду вірним УГКЦ».

На початку 2005 року згаданих монахів було виключено з Василіянського Чину відповідними Декретами, потвердженими Конгрегацією для Східних Церков. Оскільки вони (отці Антонін-Ілля Догнал, Ричард-Методій Шпіржік і Василь-Маркіян Гітюк)

«постійно виключають елемент підлеглості церковному проводу у видимому організмі, яким є Церква, то згідно з каноном 8 Кодексу Канонів Східних Церков, вони тим самим позбавили себе повної злуки з Католицькою Церквою тут на землі». Однак внаслідок апеляції до Святішого Отця вони залишлися формально належати до Василіянського Чину до остаточного рішення Апостольського Престолу, хоча надалі виключили себе з-під послуху настоятелям, придбали будинки у Підгірцях, де проводили свою діяльність.

Головним звинуваченням вищого керівництва Греко-Католицької Церкви з боку «підгорецьких отців» стало звинувачення в причетності його до «духу світу цього». Себе ж екс-монахи бачили рятівниками Церкви від цього «духу». 10-11 листопада 2005 року на 28 сесії Синоду УГКЦ було прийняте рішення про початок процедури попередження священиків з Підгорецького монастиря, о. Іллі Догнала, о. Методія Шпіржіка і о. Маркіяна Гітюка, через їхні неприпустимі дії. 16 січня 2006 року на позачерговій сесії Синоду УГКЦ було прийнято наступне рішення: «Для канонічного дослідження ситуації щодо отців Іллі Догнала, Методія Шпіржіка та Маркіяна Гітюка з Підгорецького монастиря створити комісію у складі преосвященного владики Софрона Мудрого, ЧСВВ, високопреосвященного владики Ігоря Возняка, ЧНІ та преосвященного владики Василя Семенюка».

Апогеєм розвитку ситуації стало оприлюднення підгорецькими екс-монахами 3 березня 2008 року заяви, в якій йшлося про те, що вони були таємно висвячені на єпископів УГКЦ. При цьому ім'я єпископа, який їх висвятив, по сьогоднішній день не оголошується. 23 березня 2008 року Глава УГКЦ Любомир Гузар виступив із офіційним зверненням, в якому викривав псевдоєпископів. В оприлюдненому релізі зокрема йшлося про те, що:

1. Синод Єпископів УГКЦ ніколи не пропонував вищеназваних осіб в кандидати на єпископський сан;

2. Вони ніколи не одержували благословення Папи Римського, як цього вимагає церковний закон.

Тому, незважаючи на їхні заяви, не можна їх уважати єпископами Української Греко-Католицької Церкви.

Судова справа, яка була проведена трибуналом Сокальсько-Жовківської єпархії УГКЦ, не знайшовши доказів єпископських свячень вищезгаданих священиків та звернувши увагу на непослух та безпідставну критику ієрархії УГКЦ. наклала на цих осіб кару великої екскомуніки.

Справою «підгорецьких єпископів» займалася й комісія при ватиканській Сигнатурі. Як стало відомо, до цієї інстанції звернулися «підгорецькі отці», наголошуючи, що тільки Апостольська столиця має право судити чи оправдати їх. Однак, як повідомили у Департаменті інформації УГКЦ, жодної відповіді з Ватикану щодо справи «підгорецьких отців» Трибунал Верховного Архиєпископа УГКЦ не отримував.

Варто нагадати, що означає кара великої екскомуніки. Згідно з приписами Кодексу Канонів Східних Церков покараному великою екскомунікою заборонено приймати Святу Тайну Євхаристії, брати участь у Божественній Літургії та перебувати в храмі під час публічних богослужінь. Велика екскомуніка також забороняє приймати чи уділяти Святі Тайни, виконувати в Церкві будь-які уряди, служіння або завдання, здійснювати акти управління. Якщо ж однак така особа вчиняє подібні акти, то всі вони вважаються недійсні. Заборона приймати святі тайни припиняється, якщо винуватець перебуває в небезпеці смерті, або ж прийняття Тайни з рук покараного потребує особа, яка перебуває в небезпеці смерті.

ФАТІМСЬКЕ ЧУДО
ЗДІЙСНЕННЯ ФАТІМСЬКИХ ПРОРОЦТВ

Те, що побачили і почули діти під час третього об'явлення Богородиці 13 липня 1917 року, було названо Фатімською Таємницею. Діти нікому не хотіли відкривати її. Лише сестра Лучія, єдина, яка прожила довге життя як свідок Фатімських об'явлень, на настійливу вимогу єпископа Лейрії описала все видіння, а також зміст послання.

Сестра Лучія розповіла, що під час цього об'явлення Мати Божа передала Таємницю, яка складається з трьох частин. «Першою частиною відкритої таємниці було видіння пекла. Мати Божа просила: «Приносьте жертви за грішників і часто повторюйте, особливо тоді, коли ви приносите якусь жертву: «Господи Ісусе, я роблю це заради любові до Тебе, заради навернення грішників і для спокути гріхів, зроблених проти Непорочного Серця Діви Марії». При останніх словах Вона розкрила свої руки, як і у двох попередніх об'явленнях. Сніп світла, що виходив від Неї, здавалося, пронизав землю, і ми побачили океан вогню. Занурені в цей вогонь біси і душі, подібно до прозорих, чорних і бронзових язиків полум'я, що мали людські контури виринали серед цієї пожежі. Начебто якась могутня сила підкидала їх високо посеред полум'я, і вони сипалися вниз, як іскри під час великої пожежі, серед жахливих лементів і стогонів болю й розпачу, що змушували тремтіти від страху. Біси відрізнялися від людей своїми небаченими, огидними обрисами, що були схожими на якихось зухвалих, жахливих, невідомих звірів, прозорих, як розпечене вугілля. Вражені, підняли ми погляд до нашої Пані і благали Її помочі. А Вона з м'яким смутком промовила: «Ви бачили пекло, куди потрапляють душі бідних грішників. Щоб урятувати їх, Бог встановить у світі шанування Мого Непорочного Серця (це друга частина Фатімської Таємниці). Якщо буде зроблене те, що я вам сказала, багато душ будуть врятовані і настане мир. Війна незабаром закінчиться, але якщо Бога не припинять зневажати образами, то при Пію XI почнеться інша війна, набагато гірша (окупація Німеччиною Австрії, Судетів, Чехословаччини і Моравії в період понтифікату Пія XI, стала прологом до II Світової війни, що формально почалася 1.09.1939 р. нападом на Польщу, у період понтифікату Пія XII). Будуть війна, голод, гоніння проти Церкви і Святішого Отця. Щоби перешкодити цьому, я прошу про посвяту Росії Моєму Непорочному Серцю і про причастя в першу суботу кожного місяця за відпущення гріхів. Якщо моє прохання буде виконано, Росія навернеться і запанує мир, якщо ж ні, то безбожна пропаганда поширить свою оману по цілому світу, сіючи в ньому війни й гоніння проти Церкви. Праведники стануть мучениками, Святіший Отець перетерпить великі страждання, багато народів будуть знищені. Але наприкінці Моє Непорочне Серце восторжествує. Святіший Отець присвятить Мені Росію, яка навернеться,

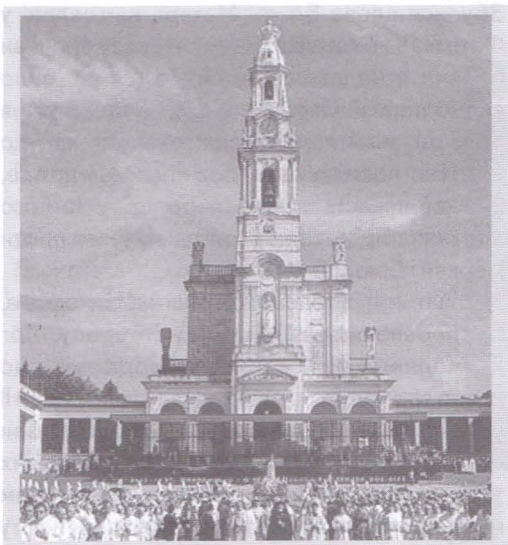

■ *Фатіма*

і через якийсь час у світі запанує спокій».

Третя частина таємниці була оголошена 13 травня 2000 р. у Фатімі після Літургії, присвяченої беатифікації Фатімських пастушків: «Після двох об'явлених нам таємниць побачили ми ліворуч від нашої Пані трохи вище Ангела, що тримав у лівій руці вогненний меч; від нього розліталися іскри і язики полум'я; здавалося, вони підпалять світ, але при зіткненні із сяйвом, що виходило з правої руки нашої Пані в їхньому напрямку, вони гаснули.

Показуючи правою рукою на землю, Ангел вимовив гучним голосом: «Покаяння! Покаяння! Покаяння!». І побачили ми в незбагненному світлі, яким є Бог, «щось подібне на те, як бачить себе в дзеркалі той, хто проходить перед ним», єпископа, одягненого в біле; «у нас було передчуття, що це Святіший Отець». Бачили ми також багато інших єпископів, священиків, ченців і черниць, що підіймалися на круту гору, на вершині якої було встановлено великий хрест, збитий з необтесаних колод, начебто з коркового дерева, покритого корою.

Святіший Отець, перш ніж досяг його, пройшов через велике напівзруйноване місто і тремтячою хиткою ходою, знівечений болем і стражданням, йшов, молячи за душі померлих людей, тіла яких зустрічав на своєму шляху. Коли Святіший Отець дійшов до вершини і ставав на коліна біля великого хреста, він був убитий пострілами з вогнепальної зброї і стрілами з лука. У такий же спосіб групою військових були убиті один за одним інші єпископи, священики, ченці і черниці, а також велика кількість мирян, чоловіків і жінок, що належали до різних класів і мали різні статуси в суспільстві.

Під хрестом по обидва боки стояли два Ангели, у руці в кожного з них був кришталевий глечик. Ангели збирали в глечики кров мучеників і окропляли ними душі, що наближалися до Бога».

Здійснення фатімських пророцтв

За період, що минув після об'явлень Божої Матері, історичні події підтвердили пророцтва Фатімського послання. Несподівано здійснилися пророкування, що стосуються Росії, початку II Світової війни і розвалу комуністичного блоку. Божа Мати Фатімська відкрила нам, що доля світу залежить від самих людей. На жаль, більша частина людства проігнорувала Фатімське послання. Процес деморалізації і заперечення християнських цінностей постійно поглиблювався, вселяючи в душі людей сумніви і викликаючи занепад віри.

У Росії 1917 року владу захопили люди, що сповідували диявольську ідеологію комунізму, яка спирається на обман, ненависть і злочини. Постала одна із найлютіших злочинних диктатур. У християнській Німеччині, в ході демократичних виборів 1932 року, населення в переважній більшості висловилося за антихристиянську, атеїстичну ідеологію народного соціалізму, вибираючи надзвичайно інтелігентного демагога, одержимого силами зла, — Адольфа Гітлера.

Нехтування Фатімського послання і відмова від віри у Бога занурили людство в моральну безодню, привели до II Світової війни. Збулися слова Божої Матері, вимовлені у Фатімі 1917-го: «Коли одного разу вночі ви побачите надзвичайне сяйво (сяйво було видно по всій Європі в ніч із 25 на 26 січня 1938 р.), знайте, що це велике знамення, що його Бог посилає, аби сповістити вам про те, що наближається покарання світу за його злочини. Буде війна, голод, гоніння проти Церкви і Святішого Отця».

Початок II Світової війни став наслідком зла, що переповнило Німеччину і Європу. Бог дозволив людям спожити плоди зла, що рясно вродили з їхньої провини. Іван-Павло II у 50-ту річницю початку II Світової війни сказав, що вона стала однією із найбільших трагедій у нашій історії, «дозволила нам настільки відчутно зазнати силу князя світу цього (Од 14,30), що може зваблювати совість

шляхом обману, зневажливого ставлення до людини і законів, а також завдяки культові влади і сили».

У Фатімському посланні Мати Божа просила про Причастя за відпущення гріхів у першу суботу кожного місяця і про присвяту Росії Її Непорочному Серцю. 8 січня 1942 року папа Пій XII уперше зробив цю присвяту. І дивна річ — із цього моменту настає серія поразок гітлерівської армії на усіх фронтах війни. Хіба не разюче, що всі значні перемоги над німецькою армією відбулися в дні літургічних свят Богородиці?

2 лютого 1943 року — перемога під Сталінградом; 15 серпня 1943 року — звільнено Сицилію; 8 вересня 1943 року — Італія переходить на сторону союзників.

15 серпня 1944 року — союзники висаджуються в Тулоні; 8 травня 1945 року, у свято Архангела Михаїла, заступника Німеччини, капітулюють останні групи німецьких військ. 15 серпня 1945 року — остаточно капітулює Японія і закінчується II Світова війна. Таким чином результат війни був вирішений між двома головними святами: 8 січня 1942-го і 15 серпня 1945-го.

Замах на Івана-Павла II — Папу Римського

Говорячи про новітню історію, варто звернути увагу на те, що замах на життя Івана-Павла II, організований атеїстичними силами, відбувся у річницю першого об'явлення Матері Божої, збіглися навіть година і хвилини. Чудесне зцілення Святішого Отця стало черговим підтвердженням правдивості й актуальності Фатімського послання. Кардинал Содано, оголошуючи 13 травня 2000 року головний зміст третьої частини, сказав: «Відповідно до інтерпретації пастушків, що недавно підтвердила сестра Лучія: «Єпископ, одягнений у білий одяг, що молиться за всіх людей, — це папа. Це він, тяжко йдучи до хреста серед мертвих тіл мучеників, простромлений кулями, падає мертвий». Тепер ми вже знаємо, що це пророцтво здійснилося ввечері 13 травня 1981 року. Увесь світ був вражений тоді звісткою про замах на життя Святішого Отця. Турецький терорист Мохаммед Алі Аджа кілька разів вистрілив в Івана Павла II (після четвертого пострілу пістолет заклинило), поранивши його в черевну порожнину і праву руку.

Те, що папа залишився живим, було чудом. Професор Кручіті, який після багатогодинної операції, сказав, що 9-міліметрова куля прошила тіло Святішого Отця, неправдоподібним чином минаючи всі життєво важливі органи, немов невидима рука керувала нею, вона пройшла в декількох міліметрах від головної аорти, ушкодження якої спричиняє миттєву смерть. «Це дійсно було чудом, і я знаю, кому бути вдячним за нього. Одна рука направляла пістолет, а інша змінила напрямок кулі», — так прокоментував цей факт сам Іван Павло II. Алі Аджа, якого Папа відвідав у римській в'язниці, запитав із подивом: «Як це трапилось, що Ви залишилися живі? Це неможливо. Я дуже добре прицілився, знаю, що постріл був смертельним... але все одно не убив.

■ *Папа поранений у черевну порожнину і праву руку*

Чому? Що це за Фатіма, про яку всі говорять?»

Отямившись після операції, Святіший Отець попросив принести прямо в клініку всі документи, що стосуються Фатімських об'явлень. Потім сказав: «Я зрозумів, що єдиний спосіб уберегти світ від війни, від атеїзму —— навернення до Бога згідно з Фатімським посланням».

25 березня 1984 року на площі св. Петра в Римі, перед статуєю Божої Матері, привезеної з Фатіми, Іван-Павло II у єдності з єпископами усього світу зробив присвяту Росії і всього людства Непорочному Серцю Пресвятої Діви. Саме тоді було виконане прохання Матері Божої Фатімської. «Сила цієї присвяти, —— сказав Папа Іван-Павло II, —— діє протягом усіх часів, охоплює всі народи, перемагає всіляке зло, що дух пітьми здатний рознести в серцях людей і їхніх історій, що посіяв також і в наш час... Присвячуючи Тобі, о Мати Божа, світ, усі народи і країни... Віддаю їх Твоєму Материнському Серцю. О Серце Непорочне! Допоможи нам перемогти загрозу зла, що так легко закоренилася в серцях сучасних людей —— зла, що у своїх невимірних наслідках уже тяжіє над нашою сучасністю і прагне закрити всі шляхи в майбутнє». Після присвяти світу Марії, Матері Церкви, Святіший Отець вручив єпископові з Фатіми несподіваний дарунок, сказавши таке: «Це куля, вийнята з мого тіла 13 травня 1981 року. Інша загубилася десь на площі св. Петра. Ця куля належить не мені, а Тій, Котра своїм Покровом врятувала мене. Завезіть цю кулю у Фатімський санктуарій і помістіть там у знак моєї подяки Пресвятій Діві Марії як свідчення великих справ Божих».

День присвяти усього світу Пресвятій Діві став переломом в історії людства. Сестра Лучія сказала, що після цієї присвяти станеться чудо. Справді, комуністичний союз розпався після невдалого путчу 22 серпня 1991 року, саме в той день, у який протягом довгих років Католицька Церква підносить свої молитви до Непорочного Серця Марії. Надзвичайний ланцюжок подій, що відбулися після 25 березня 1984 року і тривають до цього дня —— найбільш переконливе підтвердження істинності Фатімського послання.

Протягом останнього десятиліття ми бачимо, як Росія навертається до Бога, свідчення тому —— відродження і відновлення храмів, головний з яких —— храм Христа Спасителя. Відроджується багатовікова традиція паломництва до святих місць, яких на території Росії було чимало. І ще одне переконливе підтвердження Фатімських послань —— паломництво статуї Матері Божої Фатімської, що було здійснено 1996 року по всій Росії —— від Москви до Сибіру.

А 8 вересня 2000 року папський легат кардинал Іван П. Шотте разом з кардиналом Казимиром Свентком з Білорусі, єпископами з Росії, Америки і Європи освятили кафедральний собор Непорочного Серця Пресвятої Діви Марії в Іркутську.

На Сибірській землі, що довгі роки була місцем заслання і примусових робіт, таборів і ГУЛАГів, почалася нова епоха —— епоха духовного відродження і піднесення віри. Прекрасний храм, що піднісся над високим берегами Ангари —— знак особливої Божої благодаті, знак Божого милосердя і сповнення Фатімських пророцтв.

Завершуючи ювілейний рік християнства, разом з єпископами усього світу 8 жовтня 2000 року папа Іван Павло II зробив Акт присвяти Пресвятій Діві Марії Церкви й усього світу на третє тисячоріччя, що закінчується словами: «...О Мати, Ти знаєш страждання і надії Церкви і світу, допоможи дітям своїм у щоденних іспитах, на які життя таке щедре, і сповни, щоби завдяки спільним зусиллям усіх людей, тьма не перемогла світло. Тобі, о Ранкова Зоре порятунку, присвячуємо наш шлях у новому тисячолітті, щоби під Твоїм керівництвом усі люди знайшли Христа —— Світло світу і єдиного Спасителя, який царює з Отцем і Святим Духом на віки віків. Амінь.

Нехай же третє тисячоріччя, що вже почалося, буде під Покровом Матері Божої, адже Вона, Охоронниця всіх благодатей, терпляче чекає, щоби провадити нас, наші родини до свого Сина Ісуса Христа — Істини, Правди та Життя.

Наверніться і вірте в Євангеліє...»

У першій частині Фатімської Таємниці Мати Божа показала дітям пекло, щоби закликати людей до навернення і пригадати їм євангельську істину про те, що остаточним результатом відречення людини від Бога є пекло.

Іван-Павло II у проповіді 13 травня 1982 року роз'яснив, як варто розуміти першу частину Фатімського послання: «Найбільшою перешкодою на шляху людини до Бога є гріх, перебування у гріху і вигнання зі своєї душі Бога, свідоме усунення Бога зі світу людських думок, відрив від Нього всієї земної активності людини. Вічне спасіння людини є тільки в Бозі. Відмова людини від Бога приводить до відмови Бога від людини (Мт 7, 23; 10.33), до вічного засуду. Хіба Мати Божа, котра бажає порятунку кожного, може мовчати, коли під сумнівом сама підстава спасіння людини? Ні, не може. Послання Матері Божої Фатімської є материнським посланням і в цьому його сила. Воно звучить серйозно і переконливо. Як і застереження Івана Хрестителя над берегами Йордану, воно закликає до покаяння. Застерігає, кличе до молитви. Рекомендує молитися на вервиці. Це послання адресоване кожній людині».

Вічне пекло є реальністю, до якої людина послідовно наближається, якщо відмовляється від Бога і живе так, начебто Його не існує. Кожен свідомо і добровільно зроблений гріх поглиблює в людині егоїзм, знищує в ній здатність прийняти любов Христа і відповісти на неї. У момент смерті така душа з ненавистю відкидає рятівну любов Бога. Відмову від Божої любові Господь наш Ісус називає гріхом проти Духа Святого. Цей гріх не може бути прощений, тому що людина сама категорично відкидає можливість навернення (Мт 12,31-33). Вічне пекло є плодом і завершує усе земне життя тієї людини, котра добровільно віддала себе в рабство злу. Тому люблячий Бог застерігає нас: «Не шукайте собі смерті вашим життям безпутнім і не накликайте погибелі на себе ділами рук ваших» (Муд. 1,12).

Друга частина Таємниці вказує найефективніший спосіб порятунку від пекла. Це присвята людства Непорочному Серцю Діви Марії. Святіший Отець Іван-Павло II сказав, що «присвята світу Непорочному Серцю Діви Марії означає повернення під Хрест Її Сина. Означає присвяту світу простромленому Серцю Спасителя, навернення до Джерела, що очищає всі гріхи. (...) Могутність спокути нескінченно більша, ніж усе зло, що є в людині й у світі. Присвятити себе Діві Марії — означає прийняти Її допомогу в справі пожертвування нас самих і всього людства єдиному нашому Спасителю — Ісусу Христу». Божа Мати найнадійнішими шляхами віри і безмежної довіри проведе нас до Свого Сина Ісуса Христа, щоби він визволив нас із рабства гріха силою Свого нескінченного милосердя.

Божа Мати просить кожного з нас долучитися до справи спасіння — спасіння себе, своїх близьких, нашої країни і світу. Тільки любов Христа може перемогти усе жахіття зла, що тяжіє над нами і над усім людством. Однак Христос має потребу в нашій згоді, щоби Він міг діяти через нас і охоплювати Своєю любов'ю навіть найбільш закоренілих грішників. Ми повинні з'єднатися з Непорочним Серцем Пресвятої Богородиці, щоби Вона навчила нас живої віри і сподівання, які ми повинні демонструвати:

— У зреченні від гріха і житті за моральними законами і навчанням Католицької Церкви;

— У щоденній молитві на вервиці і читанні Святого Писання;

— У молініях у перші п'ятниці (9 перших п'ятниць) і суботи (5 перших субот) місяця з наміром винагородити Найсвятішому Серцю Ісуса і Непорочному Серцю Матері Божої за власні гріхи і гріхи усього світу;

— У щомісячній Сповіді і прийнятті Ісуса в Євхаристії, а також, якщо це можливо, у пості на хлібі й воді щосереди і щоп'ятниці.

Виконання цих прохань Божої Матері Фатімської — вірний засіб спасіння для кожного з нас і для усього світу. Сестра Лучія роз'яснює, що «покаяння, про яке просить Господь, полягає в наступному: вести праведне життя, відповідно до Божих заповідей, все приносити в жертву Богові. Він бажає, щоби ми розуміли покаяння саме таким чином, оскільки деякі люди під покаянням розуміють тільки суворе умертвіння плоті, але не почувають сили і необхідності щоденної звичайної праці над собою, ведуть життя «помірне» і перебувають у гріхах. Під час молитви Господь сказав мені: «Терпіння, якого Я вимагаю, це приношення жертви у вигляді виконання повсякденних обов'язків і здійснення Моїх заповідей». Заклик до терпіння особливо актуальний сьогодні, коли люди втрачають дух жертовності і зневажають обов'язки, що випливають із їхнього життєвого покликання».

Головний зміст третьої частини Фатімської таємниці стосується нашої віри. Втрата її — найбільша трагедія як для окремої людини, так і для цілих народів. Ця загроза страшніша, ніж атомна війна чи будь-яка катастрофа. Безперечним фактом є те, що в минулому XX столітті настала найглибша криза віри. Саме тоді до влади в багатьох країнах прийшли атеїсти, що незабаром привело до наймасштабнішого в історії знищення людей. У XX столітті ненависть до християнської віри згубила більше християн, ніж за перші 19 століть від Різдва Христового.

Історія вчить нас, що кожного разу, коли люди відкидали Христа і тим самим усю систему християнських цінностей, які Він нам заповів, це завжди приводило до встановлення злочинних тоталітарних режимів, до винищення людей, занепаду культури, придушення волі і, разом з тим, до моральної деградації суспільства, отже — до створення справжнього пекла на землі. Третя частина Фатімської Таємниці пригадує нам, що найбільшою загрозою для людства є прагнення відкинути Бога і Його закони. Це прагнення виявляється й у широко розповсюдженому способі мислення, що представляє життя таким, наче Бога не було, і в насадженні атеїзму, як це було у комуністичній чи у фашистській ідеологіях, у сатанізмі або, пропагованій останнім часом, ідеології «Нью Ейдж» (New Age).

Наслідком сучасної кризи віри в Європі є падіння моральності, про яке свідчить відсутність відповідального ставлення до життя, масове убивство ненароджених дітей, евтаназія (умертвіння невиліковних хворих, інвалідів і старих), сексуальна розбещеність, контрацепція, розлучення, наркоманія і т.д. Відкидання християнської системи цінностей незмінно приводить до убивчого владного тоталітаризму і — як підсумок — до самознищення.

«Наверніться і вірте в Євангеліє» — про цей заклик Ісуса у драматичний спосіб пригадують всьому людству Фатімські об'явлення Божої Матері. Фатімське послання за своєю суттю є закликом до навернення і покаяння, так само, як і Євангеліє. Цей заклик пролунав на початку XX століття й адресований кожній людині і всім народам.

Ватикан, 16 лютого 2005 року — «Для Лучії візит Діви до неї та її двоюрідних брата і сестри, Франціска та Жасінти, у Фатімі 1917 року став початком особливої місії, вірною якій вона залишилась до кінця своїх днів» — так сказав Папа Іван-Павло II про сестру Лучію душ Сантуш у своєму посланні з нагоди її відходу у Вічність. 15 лютого було оприлюднено послання Святішого Отця до єпископа Коімбри Альбіно Мамеде Клето, яке зачитано на похороні сестри

Лучії. Сестра Лучія була останнім живим свідком об'явлень Богородиці в португальському містечку Фатіма 1917 року.

За словами Папи, сестра Лучія залишила нам «приклад великої вірності Господу та радісного послуху Його божественній волі». Іван-Павло II із любов'ю згадує свої зустрічі з монахинею та «зв'язок духовної дружби, який з часом посилювався». «Я відчував підтримку через щоденний дар її молитви, особливо під час важких моментів випробувань та страждань. Нехай Господь дарує їй рясну нагороду за величне та приховане служіння, яке вона давала Церкві» — наголосив у Понтифік.

«Мені подобається думати про те, що сестру Лучію у її переході від землі до Небес зустріла Та, Яку вона бачила у Фатімі так багато років тому. Нехай Пресвята Діва провадить тепер душу цієї відданої дочки до блаженної зустрічі з Божественним Нареченим», — говориться в посланні Папи.

Українська Писанка

СВЯТКУВАННЯ 10-РІЧЧЯ КАТОЛИЦЬКОГО СКАУТСТВА ЄВРОПИ В УКРАЇНІ

Назар ЄРЕМЕНКО, намісник скаутів

Кожна молодіжна організація відзначається своєю особливістю, яка зазвичай характеризує її вид діяльності. Пригадую, як 2002 року велика когорта теперішніх скаутів-першопрохідців була ще вівтарниками при церквах св. Онуфрія та св. Андрія. І ось одного разу брат Любомир, котрий працював із вівтарниками оголосив, що до нас прийдуть в гості скаути, які хочуть нам розповісти про свою організацію. «Мабуть хочуть списати нас і викинути на смітник, як стару друкарку», — подумав Ігор. «Ну, ну. Ще якісь там скаути, навіщо нам це здалося, будемо лазити тепер по горах, замість того, щоби «грітися» в розмовниці, слухаючи науки брата» — подумали ми, не знаючи, що чекає нас попереду. Проте згодом усе виявилося не так, як уявлялося.

■ *шикування в каре*

Одного недільного ранку, коли опісля другої Літургії завершувалася наука, всі врешті-решт побачили скаутів. «Ого! Вони хочуть на нас «нап'ясти» оцей одяг-однострій, будемо тепер, як піонери. Ще й брат помахує головою, кажучи, що було б добре, якби ми вступили в цю організацію, і при нагоді він говоритиме з нашими батьками. От і «влипли», називається!!!»

Ось таке перше враження склалося в нас, хлопчаків, які ще нічого не знали, не відали й чого

■ під час Служби Божої

самі хочуть від життя. Та, як кажуть в народі, раз посмакуєш, сподобається, тоді вдруге теж схочеш.

Так сталося і в нас. Прийшли на першу збірку-зустріч, й ніхто не хотів йти додому. Стільки навчилися, бавилися в скаутські ігри, переглянули багато фотографій. А чого варті історії зі скаутських таборів — хоч цілі фільми знімай!

«Отакої!» — думав кожен з нас. А що, якби не прийшли на збірку? Ось так відбулося наше знайомство зі скаутством. Цьому ми завдячуємо Павлові Огірку, Іванові Міщенку, та Руслановi Ничипору. Завдяки їм відбулося наше перше «бойове» скаутське хрещення, і вони стали для нас провідниками на найближчі два роки.

А чого варті скаутські.табори... Грушів-2005: шалена спека (плюс тридцять п'ять), острів, навколо озера, жодної питної води, двадцятеро хлопців, озброєні сокирами й пилками, пісок, жодного дерева в радіусі десятка кілометрів, а вони човен в'яжуть, рибку ловлять, навіть примудряються їсти готувати й сонячного удару не бояться.

Опорець-2004: зима, на дворі найхолодніший день (мінус тридцять два градуси), а в будиночках хлопці, розпаливши багаття, розігріли до плюс двадцяти п'яти, вони ще й шикуються кожного дня на річці, яка вкрилася кригою, навіть мають великі ігри, бігають снігом, який вище від пояса, навколо трьох хребтів гір, а чого варта вечірня ватра, на яку прийшли всі люди в самому центрі села. Тоді ще й «перебили торг» сільському клубу, в якому мала бути дискотека.

Такого можна згадати дуже багато. Скаутство гартує у всіх сенсах, дарує досвід, вчить, як поводитися в різних ситуаціях, організовує у відповідальності, дає розуміння та вміння приймати швидкі рішення, виховує рішучість, формує характер. Та що ж стільки про це говорити, сьогодні ж у нас свято.

Такої кількості скаутів монастирське подвір'я храму святого Онуфрія ще не бачило. Саме 13 вересня, в марійський день, їх з'їхалося до Львова аж 265 молодих юнаків та дівчат із різних скаутських осередків: Івано-Франківськ, Хмельницький, Червоноград, Жовква, Золочів, попри холод та дощ, який час від часу «поплакував» над землею.

З невимовною радістю та захопленням кожен зі скаутів промовляв: «Невже сьогодні нам 10 рочків, як швидко біжить час». Це і справді так. Ще 1998 року ми були малими хлопчаками, тільки пізнавали скаутство, їздили в табори, гартували себе і фізично, і духовно, вчилися методики праці в гуртках. За все це щиро дякуємо отцю Софрону Попадюку, який був разом з отцем Василем Зіньком співзасновниками нашого скаутського руху в Україні, а також німецьким католицьким скаутам, які провадили нам перші вишкільні табори в скаутському стилі. Адже чого варті ці табори й скільки їх було — не описати на кількох десятках аркушів паперу й не перерахувати на пальцях обох рук (Румунія-2001, Дора, Яремча, Усть-Чорна, Eurojam-2003-Zelasko-Польща, ...).

Цьогорічне святкування — це подяка всім

тим, хто спричинилися до заснування організації, сприяв її розвитку, творить на сьогоднішній день, всім батькам, котрі благословляли й допомагали своїм дітям творити Католицьке Скаутство Європи на Україні, духівникам, які завжди були поруч, допомагали молитвою та порадами.

Цей суботній день розпочався Архиєрейською літургією в храмі святого Онуфрія, яку очолив преосвященний владика Гліб Лончина та скаутські капелани з різних осередків України (о. Сергій Крутовський, ЧСВВ, о. Кирило Оприск, ЧСВВ, о. Марко Максимів, ЧСВВ, о. Олександр Оріховський). Преосвященний наголосив під час проповіді про актуальність такої організації, яка спрямовує молодих людей до пожертви і любові до ближнього і гуртує їх в глибокому розумінні слів Христа: «Чувайте зі мною», таким способом Скаути виконують заповіт. Вовченята (наймолодші скаути), мають завжди відкриті очі та вуха до інших, вони формують свій дух і підготовляють його до майбутніх злетів, «бути завжди готовим» — цей вислів стосується скаутів, у будь-яку мить вони подають руку тим, хто цього буде просити, і ніколи не відмовляють. «Служіння» — це гасло мандрівників, які своїм життям засвідчують виконання заповіту «служити меншому». В цій пожертві ми бачимо самого Христа, який подає свою руку тим, хто попросить допомоги. Щиросердечно дякуємо їм та ігумену монастиря святого Онуфрія отцю Корнилію Яремаку, ЧСВВ за гарні науки в скаутському стилі.

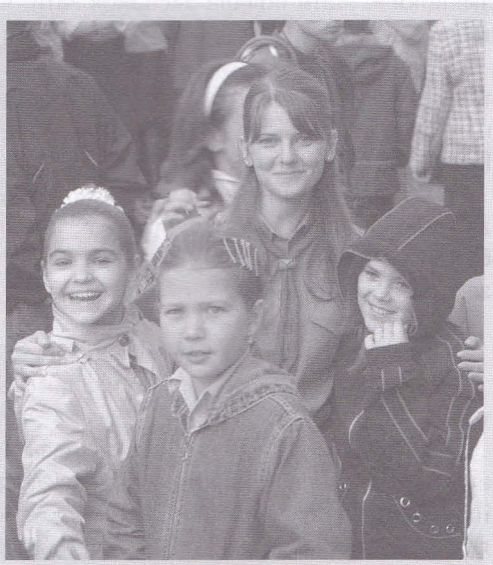

разом нам весело!

Скаути урочисто вишикувалися в каре біля церкви і отримали свого небесного покровителя — св. Антонія Падевського. Владика посвятив прапор із зображенням герба міста Кристинополя. Ця церемонія символізує визнання їхнього скаутського осередку автономним під проводом міста Лева.

Надзвичайно цікавою стала урочиста академія, яка відбулася в актовому залі Інституту внутрішніх справ. Вона була переповнена великими емоціями, чудовими внутрішніми почуттями, усмішками й сльозами. Відбулися нагородження подячними грамотами, перегляд фільму про одну з наших мандрівок-паломництв зі Словаччини до Ченстохови. Послухали слово батьків перших скаутів зі Львова та святковий концерт.

На закінчення суботнього дня відбулася велика вечірня ватра, на якій скаути з різних осередків презентували свою діяльність, а опісля — святковий феєрверк, відлуння якого чула й бачила центральна частина древнього міста Лева.

Щиросердечно дякуємо ректору УВС генералу-лейтенанту Ортинському В.Л., комітету культури при ЛОДА, п. Оксані Мідик, а також усім, хто спричинився до святкування, допоміг у його організації, усім провідникам та батькам, які, служачи молодшим, вчать їх, жертвують свій час, знання, можливості та розвивають Католицьке Скаутство Європи в Україні — міжнародну всеукраїнську молодіжну громадську організацію.

РІЗНІ ДОЛІ ДВОХ ПОДРУГ

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Оксана та Ігор працювали у одній фірмі. Їм вдалося створити дружню атмосферу, що сприяло виробництву. Власникові підприємства подобалося, коли вони допомагали одне одному вирішувати складні питання. І часто він говорив їм жартома:

— Буду радий бачити ваше весілля. Якщо ваше сімейне життя склалося б так, як тут, на виробництві, то у вашому родинному домі було б справжнє щастя.

Це була правда, адже Ігор, усміхаючись, завжди був готовий виконати кожне доручення свого начальника, а Оксана допомагала йому, уважно працюючи за комп'ютером.

Оксана зі шкільних літ товаришувала з Галиною. Вона постійно ділилася з нею своїми враженнями і почуттями, не приховуючи нічого, часто розповідала про свого співробітника Ігоря:

— Він мені подобається, але я не можу відкрити йому своє серце, хоч бачу, що він до мене небайдужий, — говорила своїй подрузі.

— А ти запроси його додому. Ось буде твій день народження, і ми його обкрутимо так, що й на весіллі погуляємо, — радила Галина.

Оксана про все це розповіла своїй матері, яка їй відповіла:

— Дитино, роби все по-Божому. Якщо Бог дасть, що він стане тобі чоловіком, то я буду тільки радіти твоєму щастю. Молися, бо наша доля в Божих руках.

Через два тижні, у неділю ввечері, Оксана святкувала свої 21-ші уродини. Зійшлися Оксанині подруги. Відгукнувся на запрошення і співробітник Оксани Ігор, який завітав зі своїм другом. Усю ініціативу цього вечора перехопила Галина. Вона, як вміла, вихваляла Оксану і весь час висловлювала побажання у бік своєї подруги, яку огортав якийсь незрозумілий смуток. Час швидко проминув, і гості почали розходитися. Ігор з приємною усмішкою звернувся до Оксани, промовивши:

— До зустрічі! Завтра біля комп'ютера...

Оксана і не подумала б, що цей вечір принесе їй стільки страждань і переживань.

Лише через два тижні Оксана довідалася, що Ігор зустрічається з її подругою Галиною. Це було такою несподіванкою, що вона, прийшовши додому, не знаходила собі місця. Перед її очима стояла усміхнена, повна радості Галина, обіймаючись з Ігорем біля її хати. На роботі також не складалося. Хоч Ігор старався придобритися, але Оксана відчувала щораз більше відчуження. А вдома почала дорікати мати:

— Що з тобою, Оксано? Ти зовсім змінилася. Розповідай, що сталося.

Оксана деякий час мовчала, а потім зізналася, як після вечірки на день народження все у неї змінилося. Мати почала заспокоювати, як тільки могла:

— Було б чого журитися. Ти ж не перша у такій ситуації. Якщо Ігор не захотів тебе, то нічого не вдієш. Молися, Оксано, а добрий Бог не забуде про тебе.

Через деякий час, навесні, Оксана зустрілася з Галиною біля автобусної зупинки. Обидві були замкнені, і все ж Оксана відважилася запитати:

— Як у тебе дружба з Ігорем?

— Та так собі. А ти на мене гніваєшся?

— Я ніколи не сподівалася, що ти здатна на таку підлість.

Галина враз зашарілася, опустила очі і не знала, що відповісти. Недалеко на зупинці стояли люди і вона не хотіла, щоби виникла сварка з подругою, яка дорікала їй за суперництво.

— Відійдемо убік. Я хочу тобі усе розповісти.

Оксано, ти — вродлива дівчина і зможеш вибрати собі хлопця, якого захочеш. А хто ж мене візьме, коли мене всі обминають і боком обходять. Тож не жалій мені щастя. Я хочу бути і надалі твоєю доброю подругою. Дай, Боже, щоб і в тебе була сім'я, і в мене. Тільки не заздри мені. Я хочу, щоби ми з тобою були, як рідні сестри, — висловлювала свій біль Галина, а по її обличчю текла сльоза, яку вона витирала. Над'їхав автобус. Помовчавши хвилину, Галина щиросердно попросила:

— Оксано, дуже тебе прошу бути на моєму весіллі першою дружкою. Тільки не гнівайся на мене, добре?..

Галина увійшла до салону автобуса і поїхала до обласного центру. Дві подруги розійшлися з різними думками. Це було чимось надзвичайно гірким, що подруга запрошувала Оксану у такий спосіб на весілля.

Про цю зустріч вона нікому не розповідала, навіть її мати не знала докладно, що діється у серці Оксани, хоча здогадувалася і постійно за неї молилася. А при зустрічі з парохом почула:

— Прийдіть з нею до святої Сповіді. Це їй допоможе. Молодь дуже потребує духовної опіки.

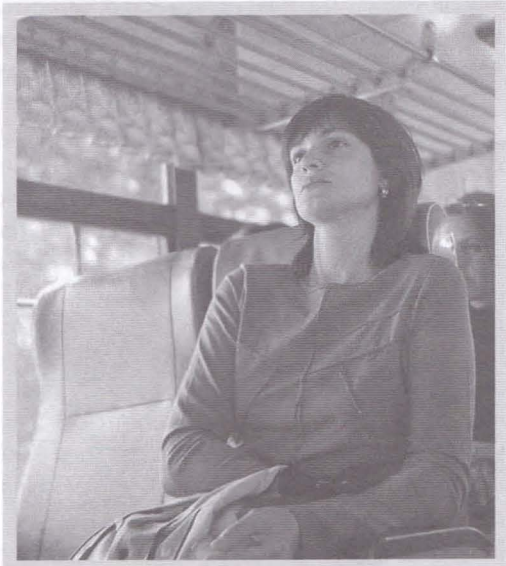

■ *Галина увійшла до салону автобуса і поїхала...*

Та Оксана про Сповідь не хотіла слухати, навпаки вирішила йти у найближче село до ворожки, про що мати і не знала.

Дівчина, прийшовши увечері до ворожки, просила допомоги у неї. Старшого віку жінка, уважно вислухавши Оксану, посміхнулася і привітно промовила:

— Заходи до хати, моя дитино. Тільки будь уважною, бо зі мною говорить голос із висоти. Як ти увійшла на моє подвір'я, я відчула твоє велике горе. Я багатьом людям допомогла і тобі дам добру пораду.

Вона завела Оксану до великої темної кімнати і почала ворожити, говорячи:

— Тобі пороблено. Багато у тебе ворогів, навіть серед найближчих людей. Ти повинна їх усіх перемогти. Хтось, може, і загине. Таке твоє життя, що увесь час хтось на тебе нападає. Але слухай моєї поради.

І тут ворожка почала говорити, що вона повинна робити кожного дня вранці, ввечері і навіть вночі, щоби перемогти суперницю.

— Все це я роблю з Богом. Бог дав мені таку силу, щоби допомагала іншим. Можливо, тобі спершу нічого не допоможе, але за декілька разів усе зміниться. Бажаю тобі удачі, — говорила на прощання чарівниця.

Оксана поклала купюру на стіл і мовчки вийшла з хати. Голова у неї крутилася і вона навіть не пам'ятала усього, що почула під час ворожіння. Прийшовши додому, дівчина нічого не сказала матері і майже цілу ніч не спала, а наступного ранку навіть втратила апетит.

— Оксано, завтра підемо до психолога, далі так не може тривати, — говорила стривожено мати.

Оксана не хотіла йти у поліклініку до лікаря, тож його викликали додому. Він, вислухавши Оксану і матір, запропонував їм поїхати на море.

— Там ти знайдеш хорошу компанію і забудеш частково своє горе. Море і сонце мають заспокійливі властивості. Зараз закінчується літо і путівку легше дістати. А як

повернешся, знову навідаєшся до мене.

Оксана із задоволенням сприйняла таку пропозицію. Саме у цей час мало відбутися весілля у Галини й Ігоря, на яке так запрошувала її подруга. І в такий спосіб вона змогла б уникнути цього непорозуміння.

Відпочиваючи у Євпаторії, Оксана дійсно скоро знайшла добру молодіжну компанію, але не відчула якогось задоволення від свого відпочинку.

— А що, як зійти зі сцени цього життя? Можливо, я стою комусь на дорозі. Може, ворожка правду говорила. Можливо, я востаннє... Треба тільки наважитися. Коли? — думала страшні думки про своє життя Оксана. Ввечері дивилася на море зі свого вікна. Воно було надзвичайно гарним при заході сонця.

Наступного дня група туристів святкувала іменини однієї із жінок. Коли заходило сонце, біля самого моря, на піску, розпивали вино, співали пісень, розповідали анекдоти. Раптом Оксана вирішила скупатися. Зайшовши у воду, вона подалася у глибочінь. Незабаром було видно тільки її голову. Це побачила одна з жінок і тривожно закричала:

— Оксано, повертайся сюди!

Недалеко від Оксани пірнали двоє плавців, і тут жінка закричала ще дужче, коли побачила, що дівчина занурила голову у воду.

— Рятуйте її, рятуйте!

Плавці підпливли до дівчини і допомогли їй дістатися берега. Вона вже добряче наковталася морської води. Всі були схвильовані. Викликали швидку допомогу. Оксану забрали в медпункт. Їй надали допомогу, і вранці дівчина повернулася у свою кімнату — до санаторного будинку.

Ця подія всіх зворушила. Такого ніхто не сподівався, але усі були вдячні Богові, що все обійшлося якнайліпше. Жінки дякували двом чоловікам, котрі під час плавання врятували Оксану. А одна промовила російською:

— Я не вірю у дива, але тут без молитви не обійшлося. Хтось дуже за тебе молився.

Оксана засоромлено відповіла:

— Напевно, моя мама молилася за мене. Вона завжди за мене переживає.

Як вже Оксана приїхала додому, її дуже непокоїв той день, коли вона ледь не втопилася. Та про цей випадок ніхто вдома не знав, і Оксана мовчала про те, що трапилося. Лише, коли мати розповідала, як вона переживала через недобрий сон, Оксана уважно слухала. Мати говорила:

— Приснилася страшна змія, і це мене так збентежило, що я увесь ранок ходила приголомшена. Тоді я підійшла до пароха і запитала, що б це могло означати, бо дуже переживала за тебе.

— У жодні сни не вірте, — говорив священик. — А щоби вам заспокоїтись, прийдіть вранці на Службу Божу і пожертвуйте її за свою доньку.

Оксану дуже схвилювала розповідь матері про її переживання, бо саме в цей день мала трапитися її трагедія. Вона у всьому зізналася: як ходила до ворожки, після чого почалася депресія, яку відчувала на морі. Про те, що й зараз має неспокій у своїй душі.

■ ...депресія

— Мамо, я не знаю, що зі мною діється. Як тільки надходить вечір, мене повністю огортає розпач.

— Завтра вранці, Оксано, підемо до церкви. Ти відійшла від Бога разом зі своєю подругою Галиною, і вами нечистий колотить. Тобі треба щиро висповідатися, прийняти святе Причастя і просити Бога за здоров'я і за спокій душі. А після Сповіді й Служби Божої отець Павло поговорить із тобою. Я з ним про це вже розмовляла. Тягнути далі нема куди — стверджувала мати.

Оксана послухала своєї матері. І наступного дня вони вже були в церкві. Отець Павло чекав на них і після Служби Божої він помолився над Оксаною, а потім запросив на розмову.

— Помирися з Галиною. Не завжди буває так, як ми того хочемо. Все залежить від Господа Бога, Який усім бажає добра. На жаль, ми не вміємо Його слухати. Ісус завжди нам подає свою руку, тож ніколи не відвертаймося від нього. Пам'ятай, що найбільшою любов'ю є Сам Ісус Христос. Тебе може зрадити навіть найближчий друг, але Христос завжди залишається Тим, Хто тебе любить, бо Він заради тебе і всіх людей віддав своє життя. Хочеш бути щасливою, — пам'ятай про щоденну молитву вранці і ввечері, а в неділю обов'язково бери активну участь у Службі Божій — і ти побачиш, як твоє життя наповниться змістом. Бажаєш подружнього життя, то Бог тебе покличе і не забере твого сімейного щастя, а навпаки — будеш мати можливість народжувати і виховувати дітей. Тож зміни своє життя і повернися лицем до Бога. Часто приступай до святої Сповіді і приймай святе Причастя.

Мати також все це слухала і витирала сльози, киваючи головою. Погоджувалася зі словами їхнього священика. Оксана дала згоду виконувати все, що говорив їй парох.

Через деякий час Оксана змінила свою роботу і тепер кожної неділі була в церкві. Вступила в молодіжний гурток, співала в церковному хорі і часто їздила з молоддю на прощі до Зарваниці, Гошева, Летичева та до інших відпустових місць.

На одній із таких прощ Оксана познайомилася з хлопцем, а через рік вони пробралися. На весілля Оксана запрошувала свою подругу Галину з Ігорем, але вони не прийшли, мотивуючи, що повинні їхати до родичів Ігоря.

Оксана зі своїм чоловіком Василем живуть у злагоді. Народили двоє дітей, ніколи не забувають про недільні та святкові богослужіння.

У Галини сімейне життя також пливе своїм потічком. У неї також двоє дітей, але Ігор почав пити горілку і все змінилося. Одного разу, під час весняних заморозків, він, п'яний, пролежав довший час на замерзлій землі. Перехожі викликали «швидку», і він, пролежавши в лікарні, повернувся додому на милицях, але алкоголю не покинув.

Оксана з Галиною хоча не дружать, але живуть у добрих стосунках. А одного разу Галина навіть дорікнула:

— Це ти, Оксано, позаздрила моєму щастю, і тепер бачиш, як склалася моя доля. Ох, якби я була знала...

— Галино, коли ми живемо без Бога, це найбільше нещастя. Я також колись так думала, що я своє життя влаштую так, як захочу, а тепер розумію, що Той, Хто нам дарував життя, Хто дарує здоров'я і все необхідне, хоче, щоби ми постійно з ним спілкувалися. Ісус завжди нас любить. І ми це повинні зрозуміти. Ось зараз наступає жовтень — місяць вервиці. Візьми оцю вервичку і молися щодня. А як молитися — я тебе навчу. І ти відчуєш добре Серце Марії, Яка випросить у свого Сина Ісуса великого милосердя для тебе. І все в тебе владнається. Ми деколи не знаємо, що маємо в Небі Заступницю, Яка є Матір'ю Ісуса і нашою Матінкою, — говорила натхненно Оксана. «Ще не чувано ніколи, щоб Вона не помогла» — співаємо у пісні.

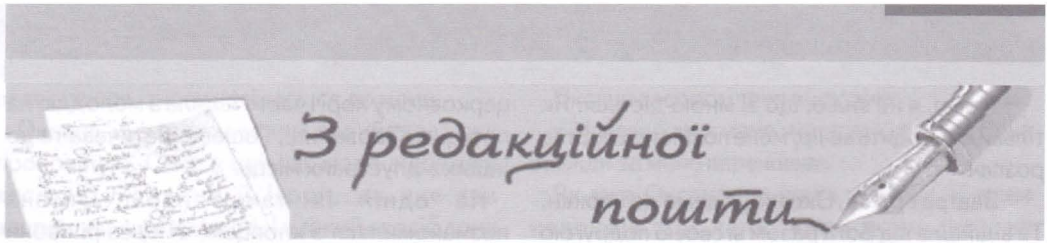

Прошу вас подякувати Ісусові Христу і святому апостолові Юді-Тадею за їхню ласку, які не покинули мене в тяжкій години. Падаю на коліна з молитвами перед Ісусом Христом та святим апостолом Юдою-Тадеєм за їхню ласку, що підняла мене з постелі, що можу ходити. Півтора року щоденно відмовляю 15 молитов до Серця Ісусового з книжечки «Таємниця щастя» і 9 молитов до св. апостола Юди-Тадея.

Закликаю всіх віруючих молитися до Серця Христового і апостола Юди-Тадея. Вони в тяжкій годині вислухають вас і вам допоможуть.

п. Ольга Бучковська

Висловлюю подяку Господу Богу, Матері Божій за вислухані молитви.

Окрема подяка святому Юді-Тадею за допомогу у навчанні, а також святому Антонію за допомогу у віднайденні загублених речей.

Соломія, м. Львів

На сторінках журналу висловлюю щиросердну подяку Господу Богу, Матері Божій, блаженному Миколаю Чарнецькому, ап. Юді-Тадею, св. монаху Шарбелю, св. Йосифові та отцю Всеволоду Сокирку за його щирі молитви і Служби Божі за моє здоров'я.

Катерина Вітин, с. Муроване

На сторінках Вашого часопису висловлюю щиру подяку Пресвятій Трійці, Матінці Божій, святим і мученикам Вселенської Церкви, мученикам і святим України за отримані ласки.

Але окремо хочу подякувати св. Марії Магдалині, до якої зазвичай мало хто звертається.

Якось, глянувши на календар, звернула свою думку до цієї святої, яка, покаявшись у своїх гріхах, завжди перебувала біля ніг нашого Господа і Спасителя. І в душі я почула голос: «Чому мене не просиш? Я дуже добре розумію жінок, бо, будучи жінкою, дуже добре відчула Боже милосердя. А як тепер мене зневажають у світі! А як ображають нашого Спасителя, згадуючи і мою особу! Молися за грішних, бо не знають, що роблять!»

Я молилася, просячи святу Марію Магдалину про залагодження справи, яка довго тривала і не мала позитивних перспектив. Моя проблема владналася у дивно короткий термін, аж усі дивувалися. Жінка у високому уряді, яка вирішувала мою справу, була дуже доброзичливою і делікатною, як у казці.

Дорогі жіночки! Звертайтесь у своїх клопотах і потребах до св. Марії Магдалини, яка, напевно, Вас зрозуміє і випросить у Господа милосердя у потребах для чистого серця.

Ірина, Флорида (США)

На сторінках журналу «Місіонар» висловлюю щиру подяку Господу Богу, Матері Божій Неустанної Помочі, святому апостолу Юді-Тадею за успішну здачу іспитів та вступ у вищий навчальний заклад (магістратура).

Тетяна, м. Бучач

Я просила за одну особу св. Йосифа Обручника, прохала допомогти, якщо на це Божа воля, і на свято св. Йосифа-робітника, 19 березня, моє прохання було вислухане. Також висловлюю подяку насамперед Господу Богу, Пречистій Діві Марії і всім святим за постійну допомогу в моїх потребах і проханнях, які я часто засилаю до Неба, бо сама я безпорадна в деяких випадках.

с. Тереня, ЧСВВ

На сторінках вашого журналу складаю щиру подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії і блаженному Миколаю Чарнецькому за вислухані молитви і неодноразову допомогу в складних життєвих ситуаціях.

Мирослава

ЮВІЛЕЙНА ПРОЩА, ПРИСВЯЧЕНА АПОСТОЛУ НАРОДІВ ЗУСТРІЧ ІЗ СВЯТІШИМ ОТЦЕМ ВЕНЕДИКТОМ XVI

23 жовтня — 2 листопада 2008 р.Б.

1. 23.10 20.00 - Виїзд зі Львова. **Перетин українсько-польського кордону.**
2. 24.10 07.00 - Базиліка Божого Милосердя у Кракові-Лаґівниках. **Служба Божа, Образ Божого Милосердя, молитва біля мощей св. Фаустини Ковальської, одержання реліквій.**
3. 24.10 10.00 - Виїзд до Відня.
4. 24.10 21.00 - Приїзд до Відня. **Поселення в готель, вільний час, нічліг.**
5. 25.10 21.00 - Відень, **Служба Божа в українській церкві св. Варвари. В українській церкві перебувають мощі св. Катерини.**
6. 25.10 13.00 -16.00 - Оглядово-пішохідна екскурсія. Імператорський Відень із Шембурном. 16.00-20.00 **- вільний час.**
7. 25.10 21.00 - Виїзд до Венеції. **Нічна мандрівка до Венеції.**
8. 26.10 11.00 - Прибуття до Венеції, **поселення в готель, вільний час, нічліг.**
9. 27.10 - Екскурсія містом. Площа св. Марка — серце Венеції. **Служба Божа у соборі св. Марка**
10. 27.10 21.00 - Виїзд до Рима. **Нічна мандрівка Римом**
11. 28.10 07.00 - Рим, **поселення в готель; Служба Божа в Базиліці св. Петра, музеї Ватикану. Зустріч зі Святішим Отцем Венедиктом XVI у залі Павла VI**
13. 29.10 22.00 - Виїзд до Падуї. **Нічна мандрівка до Падуї**
14. 30.10 07.00 - Прибуття до Падуї. **Служба Божа на могилі св. Антонія, екскурсія містом.**
15. 30.10 - Виїзд до Будапешта. **Нічна мандрівка до Будапешта.**
16. 31.11 - Будапешт. **Поселення в готель Вільний час, нічліг.**
17. 01.11 - **Оглядова екскурсія старовинною Будою та завжди елегантним Пештом. Дегустація вин та знаменитого угорського гуляшу.**
18. 02.11 - Повернення до Львова.

Вартість паломництва: 460 EUR

У вартість входить: проїзд маршрутом, проживання зі сніданками, візова підтримка, медичне страхування, Ювілейна грамота.

У вартість не входить: кораблик у Венеції (10 EUR), вхідні квитки до музеїв (20 EUR), громадський транспорт, дегустація вин та угорського гуляшу (10 EUR).

Потрібно мати: молитовник, вервечку або чотки, свічку, під час прощі кожен прочанин повинен приступити до святої Сповіді, щоби мати змогу одержати повний відпуст у ювілейному часі.

Документи можна здати до 10 жовтня 2008 р.Б.
Додаткову інформацію отримайте за тел. моб.: 8 (050) 43-66-303,
або за адресою: вул. Б. Хмельницького, 36, редакція часопису «Місіонер»

КРОСВОРД «СВЯТИЙ ЛУКА»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

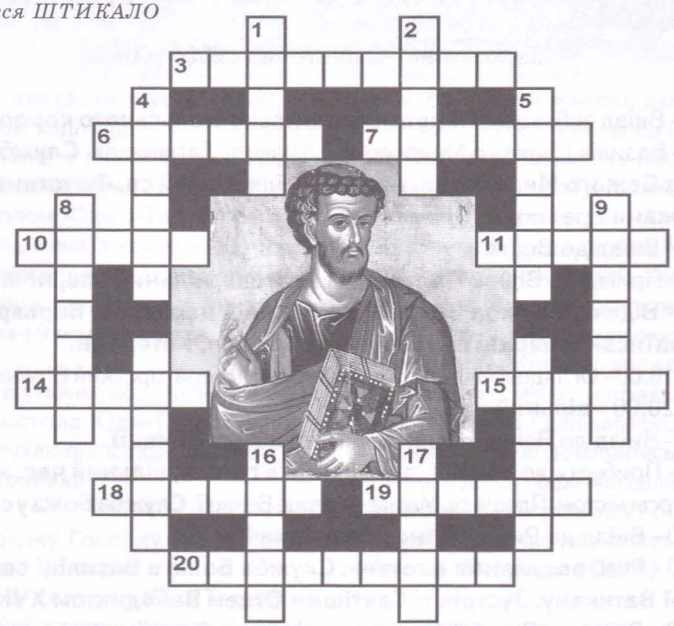

По горизонталі: 3. Одна із держав у Європі, де проповідував Христову віру святий Лука, євангелист. 6. «... Апостолів», яке називають «Євангелієм Святого Духа». 7. Була ж у неї ..., що звалася Марія; ця, сівши в ногах Господа, слухала його слова. 10. Діяльність людини, від якої залежить її добробут. 11. Залунав з неба ...: «Ти — мій Син любий, тебе я вподобав». 14. Ви ж любіть ворогів ваших, ... чиніте їм, і позичайте, не чекаючи назад нічого, а велика буде ваша нагорода, й будете Всевишнього синами, бо він благий для злих і невдячних. 15. Держава, де народився євангелист Лука. 18. Римський службовець, якому Лука присвятив Євангелію і Дії Апостолів. 19. І батько розділив між ними свій ... . 20. Назва раннього християнського твору.

По вертикалі: 1. Її за легендою першим намалював св. Лука. 2. ... їй сказав: «Не бійсь, Маріє! Ти бо знайшла ласку в Бога». 4. Отче Авраме, змилуйся надо мною і пошли Лазаря, нехай умочить у воду ... пальця свого й прохолодить язик мій, бо я мучуся в полум'ї цім. 5. Страх огорнув усіх, і вони прославляли Бога та й говорили: «Великий ... устав між нами». 8. А ви, спитав їх, що кажете про мене? Хто я? Тоді Петро, озвавшись, мовив: «Ти ...»! 9. А був там ..., Закхей на ім'я; він був головою над митарями й був багатий. 12. «Лука, супутник Павла, написав книгу Євангелії, яку проповідував Павло» — автор цих слів святий ... . 13. А був в Єрусалимі чоловік на ім'я ...; чоловік той, праведний та побожний, очікував утіхи Ізраїля, і Дух Святий був на ньому. 16. Вітає вас Лука, любий ... . 17. Тоді Савло, він же й ..., повний Святого Духа, глянув на нього пильно.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «НАЙ... НАЙ... НАЙБІЛЬШИЙ», ЗА ВЕРЕСЕНЬ 2008 Р.:

По горизонталі: 5.Флейта. 6.Англія. 10.Тихий. 11.Тайна. 12.Колібрі. 15.Піфагор. 18.Монблан. 19.Собор. 20.Ніл. 21.Бог. 23.Тенор. 25.Партер. 26.Біблія. 31.Ватикан. 33.Самум. 34.Арена. 35.Сахара. 36.Шафран.

По вертикалі: 1.Алжир. 2.Еталон. 3.«Дніпро». 4.Літак. 7.Жирафа. 8.Схід. 9.Анхель. 13.Колізей. 14.Соломія. 16.Бобер. 17.Лотос. 22.Майдан. 24.Відень. 27.Сатурн. 28.Рим. 29.Байкал. 30.Судан. 32.Орган.

НЕБЕСНА КАНЦЕЛЯРІЯ

Підготувала Наталія ЛЕХ

ДВІ СЛОВІ

Слава Ісусу Христу!

Хвилини змінюють одна одну. День приходить на зміну ночі, а ніч дає відпочити дню. Зима, весна, літо, осінь... Дехто вбачає у цих перемінах просту плинність часу, інші ними відмірюють час до перемін на краще. Але за таких умов, коли людина впихає життя у рамки часу, насправді вона не одержує нічого, крім розчарування. Чому? Бо узалежнює своє щастя від природних законів, опускає руки і просто чекає, не докладаючи зусиль для щасливих хвилин.

Як гадаєте, навіщо я зараз вам, дітлахам, у яких все життя попереду, які ще не натрапляли на такі проблеми, про це пишу? Дорослі мають одну звичку, що ускладнює практично все — це все ускладнювати. Ви ще милуєтесь світанком, а вони вже думають про захід сонця, бо тоді буде кінець робочого дня

■ *ХРИСТОС допомагає діточкам*

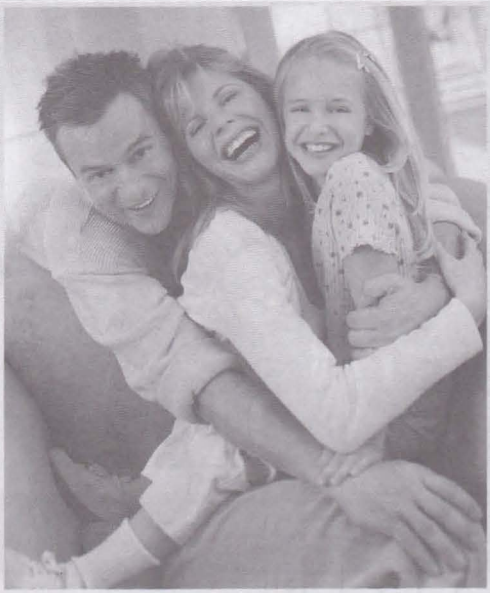

■ ...примусьте їх згадати, як це бути дитиною

і можна буде відпочити... Оця часточка БО і не дає їм спокою. Які ви щасливі, що цього ще не знаєте!

Отож, написала все це я для того, щоб ви краще розуміли логіку своїх батьків і взагалі дорослих. Щоби, коли застанете когось із дорослих у такому стані, витягнули їх на вулицю. Байдуже під яким приводом (але не розповідайте, що знаєте їхній секрет, вони все одно все заперечуватимуть). Примусьте їх згадати, як це бути дитиною: побавтесь у якусь гру, вигуляйте разом собаку, котика-муркотика або просто пройдіться по жовтому килимку осіннього щастя. Зверніть їхню увагу на звичайнісінькі речі: колір листка, голубінь неба, поведінку домашнього улюбленця або щось подібне. Тут головне вибрати відповідний момент і зробити все, щоб вони ні про що не здогадалися.

Для чого це все? Розумієте, інколи дорослі сходять на манівці і шукають Бога там, де Його нема і не бачать там, де Він є насправді. Вони шукають Його у книжках, філософії, гороскопах, грошах, на відпустових місцях з великим фанатизмом. Але ви знаєте, де Ісус є насправді. Хіба не так? Хіба це не Він дарує вам стільки радості від сонячного променя, від зелені трави, від озерної блакиті, від дитячих пустощів? Ви щасливі від усмішки, материнського поцілунку, від батьківських схвальних потисків руки. Ви тішитеся похвалою, гарною оцінкою, бабусиним червоним яблучком. А дорослі про все це вже встигли забути. Бог їх знає коли, але встигли. І ви, діти, покликані їм про це нагадати. Покликані показати Божу присутність і любов. Для цього вам треба просто ділитися радістю від життя.

ШОСТА ЗАПОВІДЬ БОЖА — НЕ ПЕРЕЛЮБСТВУЙ!

Біблія для дітей біля цієї Заповіді, як ви пам'ятаєте, у дужках наводить пояснення: це означає, що чоловік не повинен забирати в другої людини дружини, також і дружина не повинна йти від чоловіка і виходити заміж за іншого.

Щоб могли означати ці слова? Можемо сказати, що для того, щоб вчинити перелюб, потрібно перед тим когось полюбити. Потім повинно статися щось, що змусило б нас цю людину розлюбити і спричинитися до того, що ми захочемо піти від неї. Тоді, очевидно, ми повинні зустріти іншу людину, яку полюбимо. Ви погоджуєтеся з моїми міркуваннями?

— Що тут поганого, коли ми любимо не когось одного, а кількох людей? — напевно запитали б ви, якби ми розмовляли за чашкою молока.

— У самій любові до багатьох людей немає нічого поганого чи грішного, — відповім я вам

і, думаю, ви зі мною погодитесь. — Але звернімо увагу на дві обставини. По-перше, ця Заповідь стосується подружжя. По-друге, випливає факт того, що ми маємо когось розлюбити. Задумаймося над кожною з обставин окремо.

Подружжя — є однією зі Святих Тайн. Воно освячене на небесах самим Богом. І якщо ви коли-небудь були на шлюбі у церкві, то пригадаєте собі слова священика, про те, що Бог з'єднав, те людина нехай не роз'єднує. Чоловік і дружина повинні постійно про це пам'ятати та робити все для збереження свого подружжя. А для цього потрібно лише одне — взаємна любов, освячена Богом. Ніхто третій не повинен втручатися у їхні стосунки, руйнуючи їх. Любов у подружжі особлива, тому, що освячена Богом і є виявом Божої любові до людини. Коли хтось із подружжя бажає розлучення, тоді він грішить, порушуючи обітницю любові, яку дав своїй половинці перед Богом.

Розлюбити когось неможливо навіть теоретично. Бог є любов. Оскільки Він є вічним, то і любов є вічною. Коли хтось каже, що я більше не люблю — це або неправда, або ця людна ніколи по-справжньому не любила.

Бог є любов'ю, тому Він не може дати дозволу когось розлюбити чи не любити. Передовсім Бог дає людині дві Заповіді — це Заповіді любові. І наступні 10 не можуть їм суперечити. Подружжя для Бога є святим, тому Він звертає на нього особливу увагу у цій заповіді, яка говорить не чинити перелюбу.

— Але зараз так часто батьки розлучаються!

— Так. І від цього страждають діти, яким потрібна повноцінна батьківська любов. Бог бачив це, бачив, до чого призведе розлучення, тому цією Заповіддю хотів уберегти дітей. Адже через любов батьків дитину любить Бог. Своїм розлученням батьки позбавляють дитину повноти цієї видимої Божої любові. Тоді Богові доводиться шукати інших шляхів, щоб виявити дитинці свою любов. Але вони не такі прекрасні, хоча Господь від цього не любить дитину менше. Його свята любов за будь-яких умов свята та вічна.

— Що можуть зробити діти, чиї батьки таки розлучилися?

— Любити їх. Ця дитяча любов часто (але, на жаль, не завжди) є приводом до примирення.

У будь-якому разі не пропускайте нагоди сказати своїм батькам, коли вони обоє поруч: «Я люблю вас обох!».

КВІТИ І КВІТНИКАР

Найрізноманітніші квіти зі всього світу зібрав Квітникар у своєму саду. Від найменшої до найбільшої розмістилися під пильним наглядом та доброю опікою Господаря, який кожну любив та кожній давав те, чого вона потребувала для життя та розквіту.

Одного дня розмова серед квітів була про те, кого з них Господар любить найбільше. Кожна хвалилася своєю красою та особливостями: чарівністю, запахом, поставою, назвою... Кожна доводила, що саме їй характерна риса, найбільше притаманна їхньому Господареві і Творцеві, тому вона для Нього і найлюбіша.

Квітникар довгий час мовчки спостерігав за цією суперечкою, усміхаючись з їхньої

наївності. Нарешті не витримав і промовив:

— Я люблю вас УСІХ! Кожна з вас мені дорога, бо кожну виплекав і доглядав. У кожній з вас є частинки мого тепла та любові. Тому припиніть суперечку і радійте, що ви люблені.

Сила: кожен із нас, якими ми б не були різними, так як ті квіти у саду, є люблені нашим Творцем. Радіймо з цього і живім на славу Божу.

ТИША — ДІМ МОЛИТВИ

Наталія ЛЕХ

Чи часто ви буваєте на самоті? Чи часто ставите собі запитання? А мовчите часто? Ні? Тоді ця стаття саме для вас, бо в ній я розкажу про мовчання та його наслідки.

Уявіть собі, що ви у чужій країні, де майже не маєте знайомих. Перебуваєте в особливому місці, де панує доброзичлива атмосфера між суцільними незнайомцями. Ви маєте можливість гарно провести час, оглядаючи околиці мальовничого краю, але перед вами виникло багато проблем та запитань, які вас переслідують і не дають спокійно жити-нетужити. У вас є можливість побути у тиші, і ви нею вирішили скористатися, але практики мовчання у вас немає.

■ *Зупинись! Порозмовляй в тиші з Богом*

Перш за все, коли я опинилася у такій ситуації, я запитала сама себе: «Чому я тут?». Що я робитиму цілісінький тиждень у суцільному мовчанні? Саме з таких запитань почався мій діалог зі собою, який поступово перейшов у діалог з Богом.

Недавно мене запитали, що для мене молитва? Автоматично вирвалося —діалог. Але тепер мене цікавило інакше: як цей діалог відбувається? Сидиш чи стоїш навколішки, перебираєш зернятка вервички, промовляєш молитву, встаєш і далі робиш рутинну роботу. А де діалог? Що ти промовляєш? — це не важливо, головне скільки. А скільки? Твої пальці тобі підкажуть, коли достатньо. Ти повторюєш свої прохання. Вони, напевно, вже вплелися у слова молитви? Хіба ти не зауважив? І що? Що далі? Нарікаєш, що Бог їх не вислуховує, що так далі жити неможливо, що життя погане і жити не хочеться!

Зупинись! Задумайся над тим, до Кого ти говориш! На молитві Бог стоїть перед тобою і готовий тебе вислухати, але ти не даєш Йому цього зробити. Ти сам не усвідомлюєш, що Йому говориш і вимагаєш від Нього, щоб Він тебе вислухав. Твій діалог перетворився на суцільний монолог. Молитва для тебе — це не розмова з Богом, а спосіб виговоритися. То про які зміни можна говорити?

Виходжу під купол небесної синяви. Вперше в житті питаю в Ісуса, чи можна приєднатися до Його молитви-прослави Отця. Сідаю на траву і вдивляюся у вічі свого Співрозмовника. Вперше усвідомлюю, до Кого я говорю і що Йому кажу. Це не молитва-прохання, не молитва-подяка. Це молитва прослави. Коли душа перебуває з Богом — їй нічого не потрібно, бо вона перебуває біля Повноти всього. Тоді вона співає хвалу і цього достатньо. І ця молитва не закінчується. І це найдивовижніше — вона триває навіть після того, як я встаю і виконую щоденну роботу. Просто я запитала не так, як зазвичай. Переважно казала: «Ісусе, супроводжуй мене у моєму сьогоденні». А тепер: «Чи можна, Ісусе, я йтиму з тобою у своєму сьогоденні».

З цього почався мій діалог з Богом. Я потрохи перестала ставити себе на перше місце у своєму житті, перестала невпинно говорити. Я навчилася основного — на молитві і в житті стояти перед Лицем Божим, дивитися на свого Співрозмовника і мовчати.

СОРОМ'ЯЗЛИВА ДЗВІНКА

Соломія КОРНИЧ

Маленька школярочка Дзвінка була хорошою, але дуже невпевненою і сором'язливою дівчинкою. Бувало, часом вивчить гарного віршика напам'ять, а коли доведеться розповідати на уроці, раптом забуде або помиляється.

Вчителька Наталя Мирославівна спочатку дивувалася, чому дівчинка так боїться, адже у школі ніхто ніколи її не ображав, не сварив її. Вона вирішила допомогти дівчинці стати більш упевненою. Пані Наталя приділяла дівчинці більше уваги, часто розмовляла з нею. Поступово школярка перестала боятися і розповіла вчительці про свою проблему. Виявилося, що її колись образили в садочку, сказавши, що вона нездара. На жаль, дівчинка повірила у це. Їй було важко вчитися, оскільки частенько повторювала собі: «Я забудькувата», «Я нездібна»...

■ сором'язлива Дзвінка

Наталя Мирославівна виявилася непоганим психологом. Вона порадила Дзвінці змінити думку про себе. За порадою вчительки, дівчинка, помолившись, щоранку ставала біля дзеркала і говорила вголос: «Я розумна. Мені все вдасться. Я не боюся, бо Господь мені завжди допомагає». Ці позитивні формули-переконання допомагали школярці ставати більш впевненою і сміливою.

Однокласники теж дізналися про Дзвінчину проблему. Вони підбадьорювали дівчинку, заохочували її працювати над собою. На початку вересня школа готувалися до свята Покрови. Клас Наталі Мирославівни теж брав активну участь у всіх цих

приготуваннях. Діти вивчали напам'ять релігійні та патріотичні вірші, пісні. Вчителька допомагала їм підібрати репертуар. Ви вже, мабуть, здогадалися, любі читачі, що і наша маленька героїня була задіяна у всій цій клопіткій, однак приємній і веселій роботі. Вчитель музики Корній Степанович навчив дітей декількох пісень до свята. У Дзвіночки був гарний голос, тож він запропонував їй заспівати на концерті самій, без хору. За старою звичкою, дівчинка злякалася та хотіла відмовитися. Однак враз розгнівалася сама на себе:

— Годі! А чому це я гадаю, що не зможу добре виступити? Ні, так не можна. Адже Покрова — це свято Матері Божої, а Вона — наша небесна заступниця. В мене все вийде! — подумала вона і відповіла:

— Я погоджуюсь!

Вчитель підібрав декілька пісень. Дзвінка сумлінно приходила на усі репетиції, та ще й вдома співала, декламувала вірші.

До святкового концерту залишилося декілька днів. Дівчинка молилася до Господа та Матері Божої, щоб усі виступили добре. Ще й отця Богдана попросила, щоби він помолився.

Чотирнадцятого жовтня у актовому залі школи зібралося чимало людей: батьків, дідусів з бабусями, братиків і сестричок, стареньких ветеранів УПА. Усі хотіли послухати і подивитися виступи школярів, що так старанно готувалися до свята. Сцена була заквітчана майстерно укладеними букетами квітів, а на стіні висіла ікона Покрови, прикрашена вишитим рушником. Ведучі оголошували учасників. Кожен виступ закінчувався зливою оплесків від зворушених глядачів. Ось і клас Наталі Мирославівни на сцені. Діти дзвінкими і чистими голосами виконали старовинний кант до Божої Матері «Ой зійшла зоря», повстанську пісню «Хай землю виорють гранати».

За декілька хвилин перед виступом до Дзвінки підійшла Наталя Мирославівна.

— Хвилюєшся?

—Так. Трішки, — відповіла дівчинка.

—Трішки хвилювання не зашкодить. Іди на сцену. Зараз оголосять твій виступ. Все буде добре.

Ще ніколи Дзвіня не співала пісень так гарно, ніколи не декламувала віршів так виразно й артистично, вкладаючи у слова, мелодію усі свої почуття. Здавалося, саме Небо співає разом з нею, величаючи Царицю світу:

Прийми, о люба Ненько,
Сей віри наш серця дар,
Хочемо Бога, Він наш Батько,
Хочемо Бога, Він наш Цар.

Зал аплодував стоячи. Сльози блищали на очах стареньких ветеранів, Дзвінчиних батьків...

— У мене все вийшло! У мене все вийшло! Ісусе, Матінко Божа, дякую! — — раділа маленька артистка.

— Молодець! — похвалила її Наталя Мирославівна.

— Ви теж, — відповіла, всміхнувшись, дівчинка, — адже це завдяки Вашій допомозі я виступила добре.

Після концерту школярі дарували ветеранам УПА квіти. Адже це було й їхнє свято.

Дзвінка подарувала букетик айстр батькові Наталі Мирославівни, який теж колись воював у повстанцях.

—Ти виступала чудово! З перемогою Тебе, люба. Адже боротьба з власними вадами — це теж велика перемога. Вона — королева усіх перемог. Пам'ятай також, що слід завжди звертатися до Господа та Матері Божої у молитвах. Без їхньої допомоги ми були б безсилі щось вчинити, — промовив він.

— Дякую, пане Мирославе! Я завжди пам'ятатиму Ваші слова, — промовила весело Дзвінка і побігла наздоганяти своїх батьків, щоби разом з ними подякувати у церкві Богу за свій успіх.

А ви, наші маленькі читачі, вірите, що з Божою допомогою вам усе вдасться?

ПРО ЩО МИ МОВЧИМО?

Наталія ЛЕХ

Перед тим, як відповісти на це запитання поставмо собі інше: а про що ми зазвичай говоримо? Про погоду, про останні події в Україні та у світі, про домашні клопоти, про роботу, дітей і так далі. Зазвичай, такі розмови мають два напрями: або ми просто ділимося враженнями та досвідом, або дискутуємо з кимось на задану тему. Але, погодьтеся, що найцікавіші та найпліднішні у нас виходять розмови з нашими близькими та друзями. І це зовсім не тому, що з ними в нас найбільше тем для обговорення.

А чому? Вони найемоційніші та найкорисніші. Перш за все тому, що в них ми, коли розмова досягає свого піку, дізнаємося хто-що про нас думає, яким епітетом окреслює нашу особистість і хто на що здатен за ради нас, коханих.

Це все я вам так гарно змалювала, але в житті, на жаль, не все так гарно та весело. Часто ми дозволяємо собі вживати нецензурних слів, підвищуємо голос, виплескуємо негативними емоціями. Тоді наші слова стають калькаповерховими, злість стає кращим другом і ми забуваємо, що поруч близька людина. Нам байдуже. Головне — донести свою думку, переконати когось у чомусь, винищити власне я.

Вам від цього не сумно? Чи впізнаєте ви себе у моїй розповіді? Чи пишаєтесь ви своїми досягненнями, коли вони здобуті ціною добрих відносин?

Правда з незнайомцями картина виглядає дещо краще. Малознайомій людині ми не нагрубіянимо так легко (хіба у громадському транспорті, але це ж не рахується!). Перед незнайомцями намагаємося гарно виглядати, бути ввічливими, стаємо смирними та пухнастими — підтримуємо власний імідж. Мало що, а може ще доведеться звернутися до цієї людини у якійсь справі. І така ситуація в нас вважається нормальною.

Але що це насправді? Я б сказала, лицемірство. Здебільша, у суспільстві ми натягаємо маску ґречності, за якою приховуємо багато негативних думок, але які приховуємо у корисних цілях. А можливо приводу нема для їхнього вияву, як, до прикладу, у громадському транспорті. Чи все ж ми до незнайомців більш поблажливіші? Вирішувати вам.

■ *дитяча дружба*

То про що ми мовчимо або який вихід з конфліктної ситуації?

Ми постійно мовчимо, коли треба сказати: «Я тебе люблю», «Я тебе поважаю», «Ти для мене дуже важливий, дорогий, найкращий у світі». Ми прикидаємося німими і (вибачте на слові, але не доберу відповідного синоніма, який би так точно виразив мої думки) тупими (ще раз перепрошую). Ми жадні скупердяї, коли йдеться про добре слово для

людини, не залежно від того чи близька вона нам, чи далека. Ми навчилися лаятись, але не навчились розмовляти. Вміємо говорити, але не звикли слухати, а тим більше дослухатись до думки ближнього.

Які будуть варіанти для покращення ситуації? Частіше усміхайтесь і припиніть посміхатися. Навчіться кожному співрозмовнику признаватися у братерській любові подумки. Якщо маєте сміливість, то можете і вголос. Навчіться робити правдиві компліменти і частіше говорити красиві слова. Будьте відкритими до думок інших. Це не означатиме, що ви їх поділяєте. Це означатиме, що вони мають право на існування, а ви гарний слухач. Пам'ятайте, що мовчання — золото. Промовте там, де маєте сказати щось образливе.

Найголовніше те, що Ісус присутній при кожній нашій розмові — ви маєте нагоду сказати Йому, що ви Його любите.

Щоб не бути багатослівною і ви не вважали, що легше говорити, але хай би зробила це сама і подивилася, як це, я хочу перед вами сказати своїм батькам: «Дякую! Ви найкращі батьки у світі і я дуже вас люблю!». Також є людина, яка дуже часто говорить мені багато приємних слів, але я частенько не маю сміливості чи бажання на них відповідати. Тому зараз я намагатимуся виправити цю помилку, знаючи, як важливо інколи почути такі слова: «Коханий, я дуже тебе люблю!».

Ну ось, перший крок я зробила. Знаєте, а це виявляється приємно. А ще, здається, це природна потреба організму — говорити гарні речі. Не вірите? А ви спробуйте!

У НАШІЙ ПОШТІ

Любі малята, у нас трапилася велика неприємність: нашу поштову скриньку вже давненько не відвідував Голуб з вашими листами, тому її хоче конфіскувати Павучок. Допоможіть нам, дітоньки, у цій справі.

По-перше, ми намагаємося вияснити, де подівся наш Голуб, у яких краях від заблудився. Тому будемо дуже вдячні, якщо ви побачите цього бешкетника і негайно повідомите про це нам.

По-друге, від безробіття він інколи втрачає орієнтацію у просторі і може губити нашу кореспонденцію. Отож, є єдині ліки від цієї хвороби — це якомога більше нам писати. Ваші листи оживляють цього сонного птаха, і він не встигає засинати по дорозі до редакції.

По-третє, якщо Голуб довго не приноситиме нам листів, то подасться світ за очі і ми втратимо цінного працівника і доброго друга.

І, найголовніше, ми змушені будемо на невідомий термін віддати в оренду нашу поштову скриньку Павукові. Він хоч і миле Боже створіння, але прибирати не дуже-то любить. Тому замість того, щоб писати для вас, мої любі, усім членам редакції доведеться постійно прибирати і прибирати.

Єдиним виходом зі ситуації будуть ваші, наші найдорожчі, листи.

Крім того, «Місіонарчик» вже давно сумує за вами — своїми вірними друзями. Ви ж не дозволите, щоб він впав в осінню депресію, а потім у зимову сплячку? Правда? Він дуже чекає на повернення Голуба з вашими листами. Не підведіть його!

Увага! Нагадуємо, що до березня 2009 триває конкурс «Слово майбутнього». Ми очікуємо Ваших прозових та поетичних творів у друкованому вигляді з позначкою «На конкурс». Переможців нагородимо цінними та цікавими призами. Творчих Вам успіхів!

КРОСВОРД «ДАРИ ЩЕДРОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ОСЕНІ»

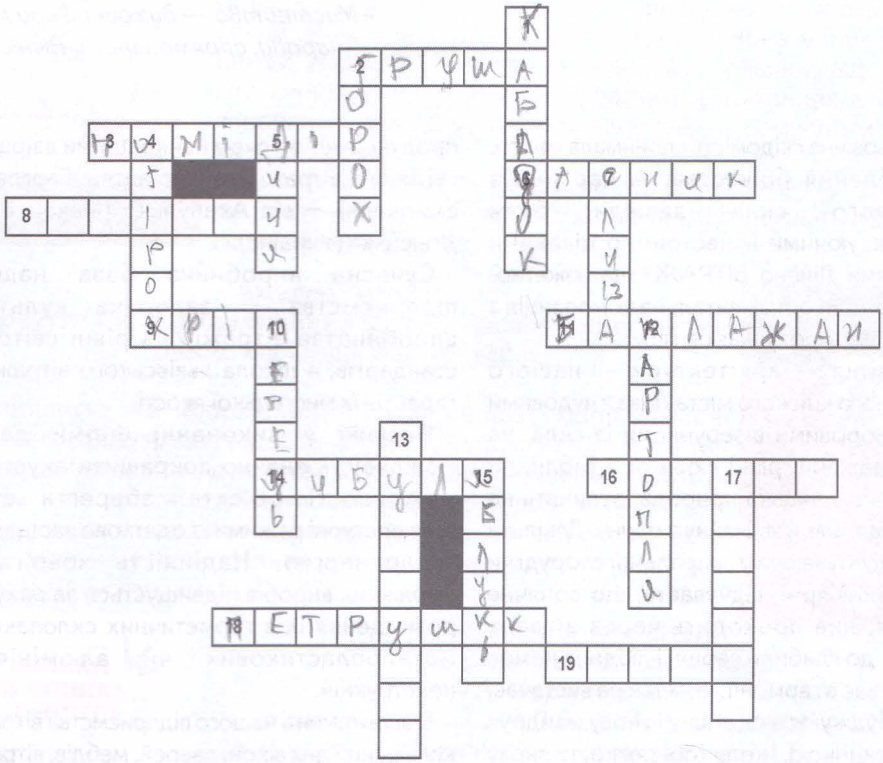

По горизонталі: 2. Вона буває і боксерська. 3. З нього роблять томат, кетчуп і подібне. 6. Зубчастий і корисний. 8. Родич гарбуза, якщо його перевернути, подібний на капелюшок. 9. Зелений хабаз, який використовують як приправу, має гарний запах. 11. Цей овоч живе на півдні нашої держави. Він перегрівся на сонечку до темно-синього кольору. 14. Її так шкода різати, що мимоволі починаєш плакати. 16. Оранжева рослинка, яка покращує зір, тому її так полюбляють зайчики. 17. Місцева модниця. Інколи простоволоса, а інколи і кучерява. 19. Чи то овочевий, чи то фруктовий, але все одно смачний і корисний.

По вертикалі: 1. Довгий білий, зелений або в смужку родич кавуна. 2. Зелений стручковий, у ньому люблять пастися свині. 4. Зелений, подовгастий, чимось схожий на кактус. 5. Жовта соковита аборигенка півдня України. 7. Синя господиня українського саду. 10. Чорний мелений і пекучий або зелений, жовтий, червоний і солодкий. 12. Варена, смажена, печена. Нею любить ласувати колорадський жук, правда сирою. 13. Зубки в неї рівненькі, сама вона солоденька, на качанчику живе. 15. Ним Єва спокусила Адама, відтоді воно стало спокусливим. 17. Про людину, яка одягнула забагато одягу кажуть, що вона одягнена як ...

ЗРОБІТЬ ВАШ ПОГЛЯД НА СВІТ ЯСКРАВІШИМ!

«Мистецтво — духовний код мого народу, спрямований у Вічність»

Середньовічна свідомість сприймала світло, як уособлення божества. А картини з кольорового скла завжди були приголомшуючими і нестримно цікавими ілюстраціями. Дійсно, ВІТРАЖ — це сюжетно-декоративна чи орнаментальна композиція з матеріалу, що пропускає світло.

Поєднання архітектури нашого старовинного княжого міста Лева з чудовими різнокольоровими візерунками із скла, на яких зображенні різні сюжети з Біблії, чи мальовнича галицька природа, зупинять не тільки митця, але й звичайну людину. Декілька хвилин перебуваючи у сакральній споруді чи запашній кав'ярні, відчуваєте, що сонячне проміння, яке проходить через вітраж, пронизує до глибини серця, і людина немов би перебуває в гармонії, якої так не вистачає, наче пробуджуються зі сну і знову мандрує своєю стежинкою. І коли тобі тяжко, ти знову повертаєшся на це місце, яке милує твоє око цим чудовим вітражем. Теологи приписували вітражам здатність просвітлювати душу людини й утримувати її від зла.

Львів можна вважати столицею українського вітражу: саме тут зосереджена найбільша в Україні частка збережених історичних зразків, а місцева Академія Мистецтв від моменту свого заснування створила потужну школу сучасного вітражного мистецтва.

«Art-Studio LWP» — один із лідерів виробництва художнього вітражу в Україні. Досвід роботи розпочався 1998 року. З цього часу ми одержуємо схвальні відгуки на щорічних регіональних і загальноукраїнських професійних виставках. Сьогодні наша продукція конкурує з найкращими взірцями світового вітражного мистецтва. Географія замовлень — від Акапулько (Мексика) до Донецька (Україна).

Сучасна виробнича база нашого підприємства — запорука культури виробництва вітражів на рівні світових стандартів, а школа львівського вітражу — гарантія їх мистецької якості.

Вітражі у виконанні фірми дають можливість значно покращити акустичні можливості об'єкта, зберегти сталі температурні режими і додатково заощадити теплоенергію. Надійність зберігання вітражних виробів підвищується за рахунок розміщення їх в герметичних склопакетах металопластикових чи алюмінієвих конструкцій.

В асортименті нашого підприємства вітражні композиції для вікон, дверей, меблів, вітражні панно, плафони, світильники, вітражні аплікації для дзеркал, вітражне декорування сакральних об'єктів, ексклюзивні вітражні роботи різних категорій складності (від простого геометричного орнаменту до складних фігурних композицій), вітражі гнутої конфігурації під будь-який радіус, вітражі з художнім розписом, вставками з фасетованого скла. Для виробництва вітражів «Art-Studio LWP» використовує високоякісне кольорове скло від відомих закордонних фірм-виробників.

Слід облагороднювати довколишній світ, будувати майбутнє на істині і любові нації, викорінювати байдужість, що руйнує не тільки красу навколо нас, а й спустошує душу людини, відбирає віру, надію, любов.

■ НОВІ КНИЖКИ ВИДАВНИЦТВА "МІСІОНЕР" ■

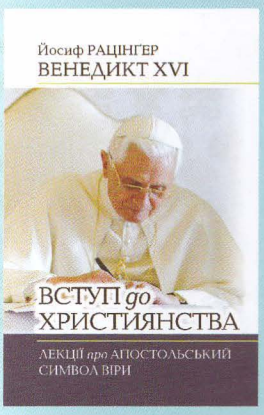

Венедикт XVI
Вступ до християнства.
Лекції про Апостольський символ віри.
– Львів: Місіонер, 2008. – 332 с.

Ця книжка Йосифа Рацінґера (нині Папи Венедикта XVI) є сучасним поясненням головних засад християнства, стисло викладених у формулюваннях «Вірую». Вона виникла з курсу лекцій, які автор читав своїм студентам, і є живою відповіддю на їхні запитання, сумніви та проблеми у питаннях віри, новою спробою — з віддалі двох тисяч років — осмислити те, чим є християнство.

Для богословів — студентів та викладачів, — філософів, широко — усіх гуманітаріїв та християн, що шукають відповідей у питаннях віри.

Амедео Ченчіні
Почуття Сина. Формаційний шлях у посвяченому житті.
– Львів: Місіонер, 2008. – 280 с.

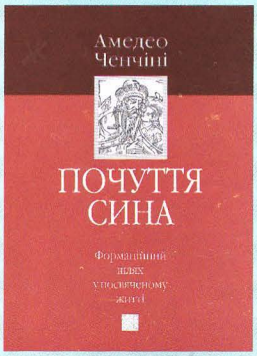

Спільнота та формаційне середовище, середовище зовнішнє та внутрішнє щодо монашого життя, людська зрілість, формування пам'яті, духовний вимір та динамізм віри, як стати самим собою та здійснити перехід від ідентичності до приналежності, перейти від відкриття «я» до звільнення «я», щоб могти стати вільними серцем, такі проблеми розглядаються у книзі.

Видання для дітей
Скільки в соняха зерняток?
– Л. Медик-Яремчук;
художник О.Гижа. – Львів: Місіонер, 2008. – 32 с.

Ця книжечка для допитливих і кмітливих діток. Вона допоможе їм довідатись багато цікавого: скільки в соняха зерняток, чому сплять удень маленькі совенята. А ще познайомить із незвичайними зайчиками, які вміють читати, із дощиком, що полюбляє їсти борщик з грибами і багатьма іншими веселими героями кумедних дитячих віршиків.

Для дітей дошкільного та молодшого шкільного віку.

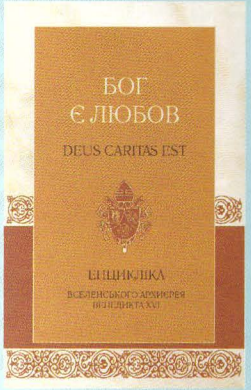

ЕНЦИКЛІКИ
Вселенського Архиєрея Венедикта XVI

Венедикт XVI
Бог є любов
– Львів: Місіонер, 2008. – 60 с.

Венедикт XVI
Спасенні надією
– Львів: Місіонер, 2008. – 64 с

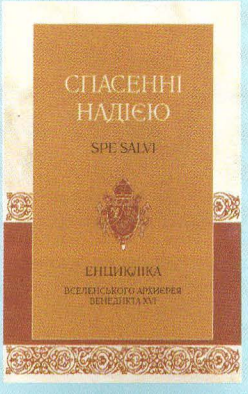

З питань придбання літератури звертатися за адресою:
вул. Б. Хмельницького, 40, м. Львів 79019
тел.: 8 (032) 272-90-80, тел. моб.: 8 (095) 260-21-57
shop@missioner.com.ua

Вікно — очі будівлі.
Зробіть Ваш погляд на світ яскравішим!

ПП «Львіввікнопласт плюс»
допоможе Вам
по-новому поглянути на світ.

Встановлюємо вітражі будь-яких розмірів у храмах, каплицях, будинках.
Виконуємо всі види робіт: проектування, виготовлення, встановлення вітражів у герметичні склопакети та конструкції і ПВХ, алюмінію.

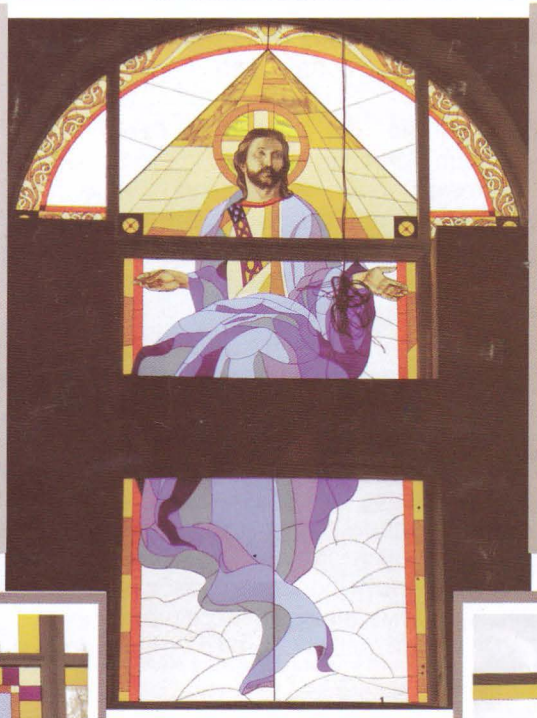

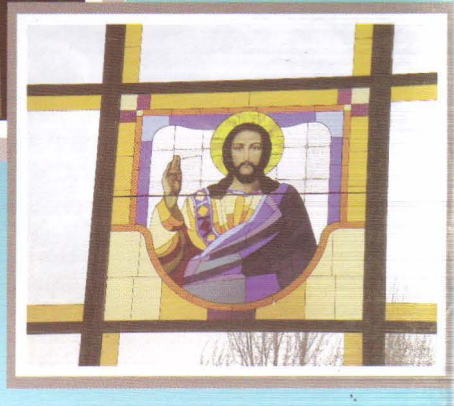

Звертайтесь до нас за адресою:

ПП "Львіввікнопласт плюс"
вул. Б. Хмельницького, 106
м. Львів, 79005
тел. факс: 8 (032) 298-15-53

моб. тел.: 8 (067) 307-13-39, 8 (050) 378-01-49
www.lwp-vitrage.com
e-mail: manager@lwp-vitrage.com